

19de JAARGANG, NR. 367
6 DECEMBER 2021

IN DIT NUMMER:

- 1 BERICHTEN**
6 JAZZ OP PAPIER
 Oscar Benton, Theo Loevendie.
9 JAZZ OP DE PLAAT
 Terence Blanchard, Rembrandt Trio,
 Tettero, Oscar Peterson, Fred Hersch,
 Spinifex, Mathias Eick e.a.
16 JAZZ OP HET PODIUM
 Ibrahim Maalouf, Teus Nobel.
EN VERDER (ONDER MEER):
20 Free Fair (Eric Ineke)
23 Frank Strazzeri (Erik Marcel Frans)

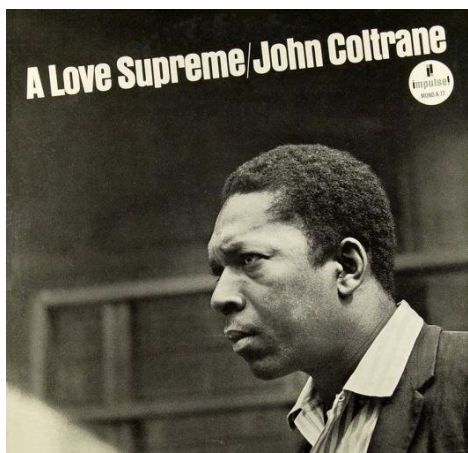
18 JAAR JAZZFLITS
01 09 2003 - 01 09 2021

NR 368 KOMT 20 DECEMBER UIT

BERICHTEN

**Predikaat 'million seller' voor
 John Coltrane's 'A Love Supreme'**

Het album 'A Love Supreme' van saxofonist John Coltrane heeft in de VS het predikaat 'million seller' gekregen. Sinds de release in 1965 is het meer dan een miljoen keer verkocht. De Recording Industry Association of America heeft deze mijlpaal met een platinaplaat bekroond, die werd uitgereikt aan Coltrane's zoon Ravi en dochter Michelle. Het album is de eerste jazzplaat uit de jaren zestig die het in Amerika tot 'million seller' heeft gebracht, al heeft dat dus wel 56 jaar geduurd.

In 1970 kreeg het album al een gouden plaat voor 500.000 verkochte exemplaren. Het album is het best verkochte album van John Coltrane. In oktober bracht platenmaatschappij Impulse! een live-uitvoering van het materiaal op plaat uit: 'A Love Supreme: Live In Seattle'.

●
 ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDE 2003

Ack van Rooyen. (Foto: Joke Schot)

**'MUZIEK IS COMMUNICATIE'
 VOND TROMPETTIST ACK VAN ROOYEN**

'Muziek is communicatie' leerde Rik Mol van trompettist en flügelhornist Ack van Rooyen. Die overleed 18 november op 91-jarige leeftijd. "Hij heeft een enorme impact gehad op de Europese jazzscene. Iedereen kende hem", aldus zijn oud-leerling Mol in het Radio 1 Journaal: "Hij leerde me te denken vanuit emotie, muziek en interactie."

Van Rooyen studeerde aan het conservatorium in Den Haag. In 1949 kreeg hij een baan in het Gelders Orkest. Hij raakte in die jaren echter ook in de ban van de jazz. Vanaf de jaren vijftig was hij te vinden in diverse jazzformaties, zoals The Ramblers, het orkest van Aimé Barielli in Parijs en de SFB Bigband in Berlijn. Naam maakte hij in Duitsland ook als lid van het orkest van Bert Kaempfert. Van Rooyen maakte ook deel uit van The Sky-masters, het United Jazz + Rock Ensemble en Peter Herbolzheimer's Rhythm Combination & Brass. In 1980 startte hij met lesgeven aan het Conservatorium in Den Haag. Op zijn 90ste verjaardag werd Ack van Rooyen benoemd tot Officier in de Orde van Oranje-Nassau. Tevens ontving hij de Boy Edgar Prijs 2020. 'Ack keek met dankbaarheid terug op zijn lange carrière', zo meldt zijn familie.

Nieuw album Jazz Orchestra of the Concertgebouw voorjaar 2022 uit

'Threnody 2020', het nieuwe album van het Jazz Orchestra of the Concertgebouw zal in het voorjaar van 2022 verschijnen. Voor de muziek en arrangementen op de plaat werd Jim McNeely ingeschakeld. Samen met orkestdrummer Martijn Vink, die al jaren met McNeely samenwerkt, maakte hij muzikale portretten van de orkestleden. Er komen negen stukken op het album, waarvan er zeven nieuw zijn. Het orkest is de vorige maand met de opnames gestart. Vanwege de coronacrisis deed McNeely zijn werk vooral op afstand.

Bekijk en beluister een voorproefje:

<https://bit.ly/3qSsoIk>

Dutch Swing College Band.
(Foto: Roy Beusker)

Jubileumplaat uit van Dutch Swing College Band

Vanwege het 75-jarig bestaan verschijnt deze maand bij Universal een nieuw album van de Dutch Swing College Band: 'Dutch Swing College Band 75'. De huidige zes musici van deze formatie namen de plaat vorig jaar op in de Amsterdamse Studio 150. Ze legden onder meer 'Lulu's back in town', 'Tiger rag' en 'The Mooche' vast. Het album is als elpee bij het orkest zelf te koop (in een gelimiteerde oplage), maar Universal brengt het uit in een box waarin ook vijf heruitgaven zitten: 'Swing College At Home', 'The Band's Best', 'At the Sportpalast Berlin', 'Jazz Sir - That's our Baby' (met Rita Reys) en 'Live Party!'. De Dutch Swing College Band, opgericht op 5 mei 1945, bestaat tegenwoordig uit trompettist Kees Jan Hoogeboom, bassist Adrie Braat, klarinettist David Lukács, drummer Anton Burger (op de bovenstaande foto staat Frits Landesbergen als drummer), trombonist Bert Boeren en banjoman Peter Kanters.

Alle prijswinnaars van het Prinses Christina Jazz Concours 2021.
(Foto: Majanka Fotografie)

JAZZ FOCUS BIG BAND WINT BIG BAND BATTLE VAN PRINSES CHRISTINA JAZZ CONCURS 2021

De Battle of the Big Bands van het Prinses Christina Jazz Concours is op 14 november in het Amsterdamse Bimhuis gewonnen door de Jazz Focus Big Band. Onder leiding van wijlen Peter Guidi won het orkest tijdens dit concours eerder prijzen in 2006, 2008 en 2010. Sinds 2019 staat Lorenzo Mignacca voor het orkest.

Het achttienkoppige winnende orkest nam het in de finale op tegen de New Harlem Brothers, Junior Jazz Experience en de Vossius Bigband. Als prijs mag het optreden in het voorprogramma van het Nederlandse Studenten Jazz Orkest. Dat is deze maand op tournee onder leiding van Maarten Hogenhuis (zie pg. 19 van deze Jazzflits). Het Prinses Christina Jazz Concours kende meer winnaars. In de categorie 12-15 jaar eindigde het 501 Quartet op de eerste plaats en werd trombonist Bas Arentsen tweede. In de categorie 15-21 jaar kwam pianist Thijs Scholten als beste uit de bus. En in de categorie 15-21 jaar (met vakopleiding) kwamen Crystalizing en The Preda Brothers op een gedeelde eerste plaats, gevolgd door pianist Jelle Willems en violiste Eva van der Sterren op plek twee. Van der Sterren kreeg ook de publieksprijs. De persjury - Bert Vuijsje, Wijnand Honing en Matthijs de Groot - bekroonde het 501 Quartet ('goede muziek, weinig noten'). De Prinses Christina-jury bestond dit jaar uit Co de Kloet (voorzitter), Maite Hontelé, Joyce-Lou van Ras, Nick Caris, Daan Herweg en Alexander Buskermolen. Eerdere inmiddels bekende winnaars van het concours waren Joris Roelofs (2002), Ben en Gideon van Gelder (2004), Rik Mol (2004), Morris Kliphuis (2006), Sebastiaan van Bavel (2008), Alex Koo (2010), Gijs Idema (2014), Semey Group (2014), Ian Cleaver (2016) en Fuensanta Méndez (2016).

Cécile McLorin Salvant stapt over naar label Nonesuch

'Ghost Song', het nieuwe album van zangeres Cécile McLorin Salvant, zal bij het label Nonesuch verschijnen. Eerder verschenen haar albums bij Mack Avenue. 'Ghost Song' wordt de opvolger van 'The Window' uit 2018. McLorin Salvant beperkt zich op haar nieuwe album niet tot jazz. Ze laat zich in meerdere stijlen horen, onder meer in Kate Bush's 'Wuthering heights'. "It's unlike anything I've done before - it's getting closer to reflecting my personality as an eclectic curator. I'm embracing my weirdness!", aldus de zangeres.

Martin Fondse benoemd tot 'Componist des Vaderlands'

Martin Fondse mag zich vanaf januari 2022 twee jaar lang tooien met de titel 'Componist des Vaderlands'. Hij is de vierde componist die dit ambt bekleedt. Fondse zal beschikbaar zijn voor inleidingen en interviews en gaat samenwerken met zalen, ensembles, orkesten en festivals. Fondse wordt de opvolger van Calliope Tsoupaki, die vanaf 2018 in functie was. Daarvoor traden Willem Jeths (2014–2016) en Mayke Nas (2016–2018) als 'Componist des Vaderlands' op. De 'Componist des Vaderlands' wordt door een onafhankelijke jury gekozen. De benoeming is een initiatief van Buma Cultuur.

Gilad Hekselman tekent bij Edition

Gitarist Gilad Hekselman zal in het vervolg zijn platen op het Britse label Edition uitbrengen. Zijn eerstvolgende album 'Far Star' staat in de planning voor mei 2022. Hij maakte dat met onder anderen pianist Shai Maestro, drummer Eric Harland en drummer Ziv Ravitz.

Teis Semey 'artist in focus' bij North Sea Round Town 2022

Gitarist Teis Semey is 'artist in focus' bij het Rotterdamse festival North Sea Round Town 2022. Hij gaat een aantal projecten doen en 'zijn artistieke visie delen'. Semey zal tijdens het festival gaan samenwerken met talentvolle jonge musici. "Ik ben een magneet, op zoek naar geweldige muziek", zo licht hij toe, "Ik wil verschillende sounds delen en diverse werelden verkennen. Intieme muzikale ontmoetingen creëren die genreoverstijgend zijn.

Viering BIM-jubileum zonder borrel, sessie of disco 'niet waardig'

De beoogde viering van het vijftigjarig bestaan van de Beroepsvereniging van Improviserende Musici (BIM) op 22 november in het Bimhuis (Amsterdam) is niet doorgegaan. Op de avond zou onder meer een aantal composities in première gaan waarvoor ter gelegenheid van het jubileum een opdracht was verstrekt. De verscherpte coronamaatregelen noopten tot de afgelasting: "Een feest waarbij de bar om acht uur sluit, onze gasten niet mogen rondlopen om elkaar te begroeten, geplaatst in een donkere concertzaal zitten, zonder borrel, jamsessie of disco achteraf, is geen waardige viering van een halve eeuw BIM. En bovenal vinden wij; better safe than sorry", zo meldt het verenigingsbestuur. Het feest wordt later alsnog gevierd.

De hoes van 'New Standards' van Kenny G.

KENNY G SPEELT OP NIEUWE PLAAT DUET MET DIGITAAL GEFABRICEEERDE STAN GETZ

Op zijn nieuwe plaat 'New Standards' speelt saxofonist Kenny G een duet met wijlen Stan Getz. Wat 'Getz' ten gehore brengt is echter nooit zo door hem gespeeld. De partij van de saxofonist is eerst volledig uitgeschreven en vervolgens digitaal in elkaar gezet. Simpel gezegd werden de benodigde noten uit zijn platen geknipt en digitaal in de gewenste volgorde gezet.

"To say I'm honored to duet with Stan Getz is an immense understatement. I hope people that have not heard Stan's music before will be touched, as I have been, by the man who's nickname is 'The Sound'", zegt Kenny G over zijn werkwijze. Niet iedereen deelt zijn enthousiasme over de digitale Getz. Criticus Ted Gioia stond perplex toen hij het nummer 'Legacy featuring 'The sound' of Stan Getz' hoorde. Hij noemt het 'truly a Frankenstein conception, stitched together from bits and pieces'. De Duitse criticus Andrian Kreye kwalificeert de werkwijze als 'verstoring van grafrust'. Het album is verschenen bij Concord.

Het nummer met Getz is hier te beluisteren:
<https://www.youtube.com/watch?v=Qt6vqcoCkdU>.

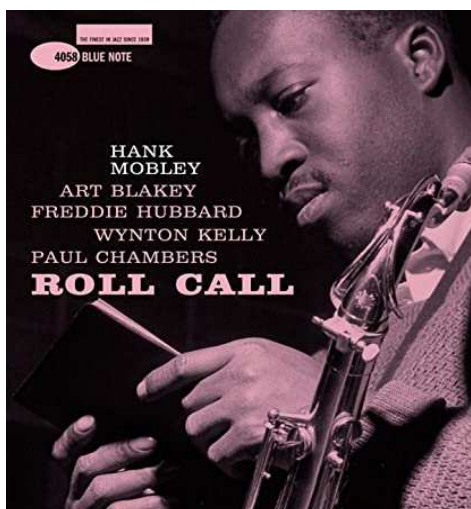
VOOR HET EERST MANNELIJKE WINNAAR SARAH VAUGHAN JAZZ VOCAL COMPETITION

Met vocalist G. Thomas Allen heeft de Sarah Vaughan International Jazz Vocal Competition dit jaar voor het eerst een mannelijke winnaar gekregen. Het jaarlijkse concours beleefde dit jaar op 14 november de tiende editie en wordt gehouden in Newark, New Jersey. Het concours staat wereldwijd open voor vocalisten die nog geen contract met een groot platenlabel hebben.

Winnaar G. Thomas Allen kreeg een geldbedrag van 5.000 dollar. April May Webb, die tweede werd, mocht 1.500 dollar in ontvangst nemen en voor de nummer drie Arta Jėkabsonė (Letland) lag 500 dollar klaar. De andere finalisten waren Andrea Miller en de Française Vik Geçytė. De vijf finalisten werden gekozen uit 160 inzendingen uit 25 landen. In de jury zaten dit jaar Steve Williams, zangeres Jazzmeia Horn, gitarist John Pizzarelli, zangeres Sheila Jordan en pianiste Renee Rosnes. Zij beoordeelden de kandidaten op muzikaliteit, techniek, presentatie, eigenheid en swing. Eerdere winnaars waren onder anderen Cyrille Aimée, Jazzmeia Horn, Laurin Talese en Samara Joy.

Metropole Orkest weer voor Grammy Award genomineerd

Het Metropole Orkest (MO) is andermaal voor een Grammy Award genomineerd. Voor de 64ste editie, waarvan de winnaars op 31 januari 2022 in Los Angeles bekend worden gemaakt, is het Orkest genomineerd in de categorie 'Best Traditional Pop Vocal Album'. Het speelt op vijf nummers op de plaat 'Ledisi sings Nina', waarop zangeres Ledisi een eerbetoon brengt aan zangeres-pianiste Nina Simone. Co-producer van het album is MO-dirigent Jules Buckley. De Grammy Awards worden jaarlijks door de Amerikaanse muziekindustrie aan albums in een reeks categorieën uitgereikt. Het orkest kreeg al vier Grammy Awards en werd twintig keer genomineerd.

Hank Mobley op de hoes van zijn album 'Roll Call'.

Uniek bewegend beeld van Hank Mobley op YouTube

Het Nederlands Jazz Archief heeft ruim een minuut bewegende beelden van Hank Mobley op YouTube gezet. De beelden – zonder geluid, maar wel in kleur – zijn uniek, want andere filmopnames van de tenorsaxofonist zijn niet bekend. De 8-mm film werd in september 1967 gemaakt door pianist Rein de Graaff, die toen voor het eerst in New York was. Hij ontmoette Mobley in de East Village Inn op Avenue A. Mobley speelde daar met bassist Herbie Lewis en pianist Walter Davis.

Bekijk het filmpje hier:

<https://bit.ly/3l1sXfw>

SPOTIFY AFSPEELLIJST Jazzflits 367

Wij maakten voor u in Spotify een afspeellijst met nummers uit de op pag. 9 en verder besproken albums. Klik hier om de selectie te beluisteren:

<https://spoti.fi/32xkw4W>

De prijswinnaars van de Big Band Competition 2021. (Foto: John van Loon)

WEST COAST BIG BAND EN BIGBAND UTRECHT WINNEN BIG BAND CONOURS IN HOOFDDORP

De Haagse West Coast Big Band onder leiding van Nils van Haften heeft zaterdag 27 november in Hoofddorp de eerste prijs in de topklasse van de International Big Band Competition gewonnen. 'Heel solide, heel goed in balans en geweldig mooi', vond de jury het orkest. In de eerste klasse won Bigband Utrecht, die door de beoordelaars als 'een prachtige stabiele band, met een mooie stemming' werd gekarakteriseerd.

Door de coronamaatregelen had de 24ste editie van het internationale concours dit jaar louter Nederlandse deelnemers. In de topklasse verschenen de Amstel Big Band, Big Band Blast!, de Jazz Focus Big Band en de West Coast Big Band ten tonele. In de eerste klasse betraden de Groover Big Band, de Big Band Utrecht, de Big Band Friesland en de Nieuwe Veste Bigband het strijdperk. Big Band Blast (in de topklasse) en Big Band Utrecht (in de eerste klasse) gingen naar huis met een tweede prijs. De beste solist in de topklasse was volgens de jury – bestaande uit orkestleider Joan Reinders, drummer Eric Ineke, saxofonist Leo van Oostrom en bassist Johan Plomp – trompettist Kees Kamphuis van de West Coast Big Band. Juryvoorzitter Reinders hoorde bij hem 'een mooie toon, goede lijnen en een prima techniek'. In de eerste klasse gaf de jury deze onderscheiding aan zanger Tim Wilmes van de Groover Big Band. Vanwege zijn 'timbre en timing', lichtte jurylid Johan Plomp toe. De jury was bijzonder onder de indruk van het algehele niveau van de deelnemers. Jurylid Eric Ineke constateerde dat sinds de vorige keer dat hij jureerde – een aantal jaren geleden – het niveau 'zo ontzettend hoog geworden is, vooral van de jonge musici'. 'Fantastisch', vond hij. Het bigbandconcours vormde de afsluiting van twee Meer Jazz Festival Weken.

Lezers Downbeat heffen Chick Corea op schild

De lezers van het Amerikaanse blad Downbeat betonen in de 86ste editie van de Downbeat Readers Poll uitgebreid eer aan de dit jaar overleden pianist Chick Corea. Hij staat bovenaan in de categorieën artiest, pianist en toetsenist van het jaar. Zijn trio met bassist Christian McBride en drummer Brian Blade werd gekozen tot beste groep. De volledige uitslag van de poll is te vinden op <https://bit.ly/3o46Dng>.

GRAMMY NOMINATIES 2022

De nominaties voor de Grammy Awards 2022 zijn 23 november bekendgemaakt. De genomineerde albums verschenen tussen september 2020 en oktober 2021. Welke platen een Grammy krijgen wordt op 31 januari 2022 in het Staples Center in Los Angeles onthuld. De Awards worden dan voor de 64ste keer door de Amerikaanse platenindustrie toegekend. In de categorie jazz zijn de volgende albums genomineerd:

Beste Jazz Solo

Sackodougou

[Christian Scott aTunde Adjuah](#), solist
Track van 'The Hands Of Time'
(Weedie Braimah)

Kick those feet

[Kenny Barron](#), solist

Track van 'Songs From My Father'
(Gerry Gibbs Thrasher Dream Trios)

Bigger than us

[Jon Batiste](#), solist

Track van 'Soul' (Soundtrack)
(Various Artists)

Absence

[Terence Blanchard](#), solist

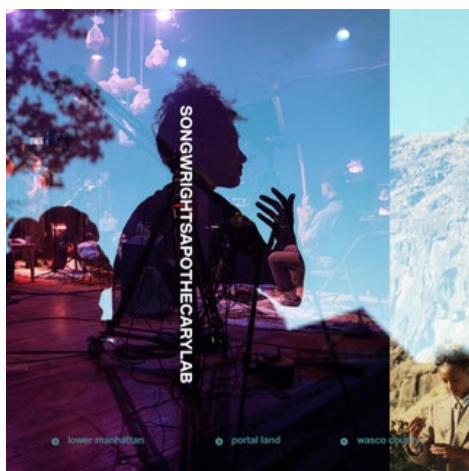
Track van 'Absence'
(Terence Blanchard Featuring The E Collective And The Turtle Island Quartet)

Humpty dumpty (Set 2)

[Chick Corea](#), solist

Track van 'Akoustic Band Live'
(Chick Corea, John Patitucci, Dave Weckl)

Beste Vocale Jazzalbum

Songwrights Apothecary Lab

[Esperanza Spalding](#)

Generations

[The Baylor Project](#)

SuperBlue

[Kurt Elling & Charlie Hunter](#)

Time Traveler

[Nnenna Freelon](#)

Flor

[Gretchen Parlato](#)

Ella Fitzgerald in 1947. (Foto: William P. Gottlieb)

Tegel met naam Ella Fitzgerald toegevoegd aan Jazz Walk of Fame Enkhuizen

Op 21 november is een tegel aan de Enkhuizense Jazz Walk of Fame toegevoegd met de naam van zangeres Ella Fitzgerald. 'Queen of Jazz' zo luidt de inscriptie. De Walk of Fame ligt sinds oktober 2008 op het St. Janspleintje aan het Venedie in Enkhuizen en is een initiatief van de lokale Sgt. Pepper's Jazz-Club. Jaarlijks wordt een nieuwe tegel onthuld. Onder meer de Phil Mason's New Orleans All Stars, orkestleider Glenn Miller, zangeres Billie Holiday, Dutch Swing College Band en trombonist Max Collie hebben een tegel in het plaveisel.

VERVOLG NOMINATIES GRAMMY AWARDS 2022

Beste Instrumentale Jazzalbum

Jazz Selections:

Music From And Inspired By Soul

[Jon Batiste](#)

Absence

[Terence Blanchard](#)

Featuring The E Collective And The Turtle Island Quartet

Skyline

[Ron Carter, Jack DeJohnette & Gonzalo Rubalcaba](#)

Akoustic Band LIVE

[Chick Corea, John Patitucci & Dave Weckl](#)

Side-Eye NYC (V1.IV)

[Pat Metheny](#)

Beste Album Groot Jazzensemble

Live At Birdland!

[The Count Basie Orchestra onder leiding van Scotty Barnhart](#)

Dear Love

[Jazzmeia Horn And Her Noble Force](#)

For Jimmy, Wes And Oliver

[Christian McBride Big Band](#)

Swirling

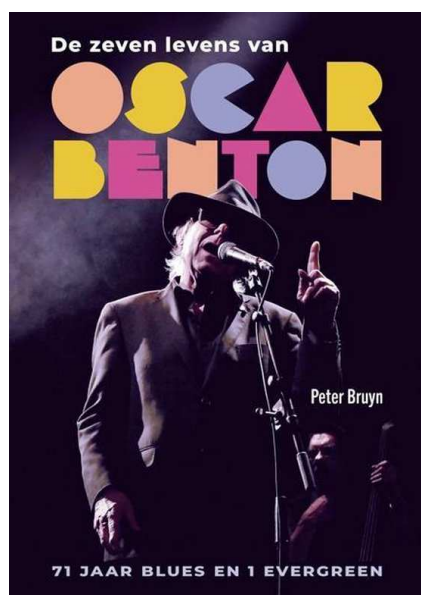
[Sun Ra Arkestra](#)

Jackets XL

[Yellowjackets + WDR Big Band](#)

JAZZ OP PAPIER

BENTON

Peter Bruyn.

**De zeven levens van Oscar Benton:
71 jaar blues en 1 evergreen**

Haarlem : In de Knipscheer, 2021.

239 pag. : ill. ; 21 cm.

ISBN 978-94-93214-13-2.

Prijs 18,50 euro.

**Bekijk hier een optreden van de
Oscar Benton Blues Band in 2019:**
<https://bit.ly/31yDeJg>

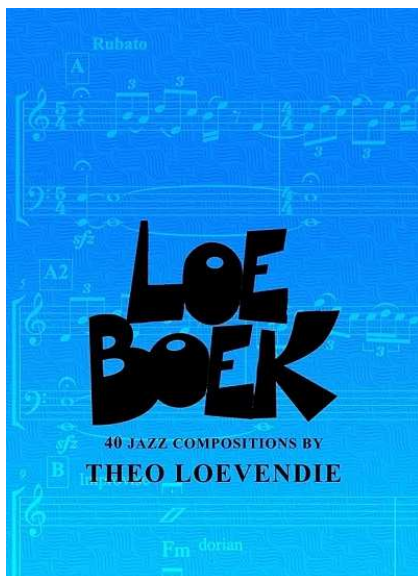
In den beginne was de blues voor jazzliefhebbers een archaïsche voorloper. Pas in de jaren zestig drong het tot hen door dat blues een eigen ontwikkeling had doorgemaakt. Er kwamen festivals, ieder land had zijn eigen tijdschrift - de meeste bestaan nóg - en de bestudering nam academische proporties aan. Of de beoefening ervan door witte muzikanten ook een onderwerp was van discours, onttrekt zich aan mijn waarneming, maar de oorspronkelijke bluesliefhebbers hadden er moeite mee. Ook jazz had aanvankelijk met een dergelijke houding te maken gehad - konden blanken wel jazz spelen? - maar discussies daarover waren nu wel uitgewoed. Een verschilpunt was, dat, anders dan de overwegend instrumentale jazz, de blues een vocale muziek is; het gaat vooral om de tekst. En konden wij het levensgevoel vertolken dat de pioniers erin hadden gelegd? Hoe het zij, het fenomeen was niet te stuiten en ook in ons land dook de ene na de andere groep op. Een daarvan was de Oscar Benton Blues Band, in 1967 opgericht door de toen achttienjarige Ferdinand van Eis, zijn echte naam. Op het Loosdrecht Jazz Concours het jaar daarop werd de band tweede, na een dixielandorkest. Peter Bruyn: "Natuurlijk putten de Haarlemmers zich uit in argumenten waarom zij de werkelijke winnaars zijn. In jazzkringen werd blues nog niet voor vol aangezien en daarom mocht Benton niet winnen. Dat soort dingen." Maar ze hielden er wel een platencontract bij Phonogram aan over.

Het vertolken van de blues houdt vier jaar stand. De overgang naar Bovema betekent een breuk in het muzikale beleid van de band. Het resulteert in de plaat 'Draggin' Round', met een uitstapje van Rudi Brink op tenorsax. Andermaal Peter Bruyn: "Een hit is een stap naar het uiteindelijke doel, de roem. Daarbij begint hij [Benton] steeds duidelijker het verschil te zien tussen de geoliede machine die de mainstream-pop is, naast wat hij zelf 'het gemodder van die bluesbandjes' noemt. En ik ben geen man voor gemodder. Die mainstream-pop was voor mij een uitweg om niet te modderen."

Biograaf Bruyn toont zich goed ingevoerd in de materie en de muzikale verrichtingen krijgen alle aandacht. Als Benton op zijn schreden terugkeert: "Daar komt bij dat het repertoire niet getuigt van een erg verfijnde bluesmaak. Deels is het wel heel erg obligaat en als het dat niet is, dan heeft het weinig met blues te maken - om van cityblues nog maar te zwijgen. Zo opent het album met de in de loop der jaren morsdood gespeelde klassieker 'Everyday I have the blues' van Pinetop en Milton Sparks uit 1935, die beroemd is gemaakt door Count Basie [met zang van Joe Williams] en later B.B. King."

Op het persoonlijk vlak is er een perfecte balans tussen Bentons leven en de muziek. Op een lichte, maar niet mis te verstane toon schrijft hij over diens relaties, zijn gezondheid: "In 2019 verlaat de zanger, die tien jaar eerder nog bijna als een kasplantje zijn dagen sleet, het verpleeghuis. Nieuwe vrouw. Nieuw appartement. Het zijn in Oscar Bentons leven altijd weer de vrouwen waarop hij terugvalt en die hem nieuwe impulsen geven. Zeven vrouwen, zeven levens. [...] Het geheugen hapert, maar de verbeelding blijkt actiever dan ooit. Zijn medisch dossier is decimeters dik. Noem een kwaal of ziekte en Benton heeft hem onder de leden gehad. Maar stoppen, ho maar."

Men kan het volledig eens zijn met de aanbevelingstekst: "Dit is de geschiedenis van een artiestenbestaan met pieken en dalen, waarbij alcohol en bordelen niet weg te denken zijn. Bentons talent om het bluesgevoel over te brengen is boven iedere discussie verheven. Dat om zichzelf ten gronde te richten eveneens." **Jan J. Mulder**

Loevendie Triple Package

1. Het 'Loeboek', het 'Loevendie Real Book', een boek met de partituren van veertig van Loevendie's jazzcomposities.
2. **Compositietechnieken** van Loevendie in boekvorm (de weergave van een vraaggesprek tussen Gerard van Wolferen en Theo Loevendie);
3. Het album '**Grounds**' met vijf composities in passacagliastijl en zes andere Loevendie-composities in een uitvoering van Theo Loevendie en The Wellingtonians, Zennez Records, 2021. Prijs 55 euro.

THEO LOEVENDIE GEËERD MET 'LOEBOEK'

Langzamerhand begint de waardering voor jazzcomponisten van Nederlandse bodem serieuze vormen aan te nemen. Op 16 oktober werd in het Amsterdamse Orgelpark een pakket gepresenteerd ter ere van de 91ste verjaardag van Theo Loevendie. Eigenlijk was het evenement gepland voor een jaar eerder, maar door alle coronamaatregelen kon het toen niet plaatsvinden. In samenwerking met het Conservatorium van Amsterdam en Zennez Records kon er zo iets langer gesleuteld worden aan een tweetal boeken en een nieuwe cd. Het eerste van de twee boeken, '**The Compositional Techniques of Theo Loevendie**' behelst een gesprek tussen musicoloog Gerard van Wolferen, en vereist wel de nodig muziektheoretische kennis van de lezer. Voor de gemiddelde jazzliefhebber misschien iets minder van belang dus.

Hanenpoten

Het '**Loeboek**', daarentegen, is een belangrijk monument voor de Nederlandse jazzgeschiedschrijving. De 'klassieke' composities van Loevendie zijn zorgvuldig gedocumenteerd, maar zijn jazzstukken bleven binnenskamers voor de musici die ze met de componist zelf uitvoerden. Gitarist Maarten van der Grinten, sinds een aantal jaren een vaste muzikale partner van Loevendie bij zondagmiddagconcerten in het Amsterdamse Café Welling, vond het hoog tijd dat daar iets aan veranderde. Hij kreeg van Loevendie de partijen en zorgde voor een printbare en leesbare versie. Dat zal nog niet zo makkelijk zijn geweest, want de componist had een notoir hanenpotenhandschrift in zijn partituren. In samenspraak met de schrijver van de stukken selecteerde hij er veertig, die nu dus samen het 'Loeboek' vormen, in een lekker ringbandje, en met het iconische lettertype van het 'Real Book' op de cover.

Oneven maatsoorten

Het repertoire in het boek valt grofweg in drie periodes te vatten. Een veertiental stukken dateert uit Loevendie's actiefste jazzperiode, met het Consort, het Quartet en als (tijdelijk) muzikaal leider van de Boy Edgar Big Band. Titels als 'Bayram', 'Lapsang Souchong' en 'Finch Eye' zullen bij de meeste mensen wel een belletje doen rinkelen. En terecht, want in deze composities experimenteerde de componist met uitgangspunten als melodische en modale improvisatie en oneven maatsoorten. Die laatste haalde hij uit zijn interesse voor de Turkse muziek - anno nu niet heel vreemd, maar midden jaren zeventig volstrekt uniek.

Grounds

Vanaf midden jaren tachtig bracht Loevendie een nieuw Quintet bijeen met destijds jonge honden als rietblazer Ab Baars en trombonist Wolter Wierbos. 'Adana Express' en 'Song From Sing Sing' dateren uit deze periode. De laatste titel is ook een aardige indicatie van de aanstekelijke (en soms gortdroge) humor van de ras-Amsterdammer. Dan valt er een gat naar de jaren tien van deze eeuw. Voor de voornoemde sessies in Café Welling zette Loevendie zich tot het schrijven van nieuwe jazzstukken. Een uitermate vruchtbare periode, want ruim de helft van het 'Loeboek' is tot stand gekomen tussen 2013 en 2020. Een bijzondere rol wordt hierin gespeeld door de zogeheten 'Grounds', stukken met een melodie en een baslijn in plaats van een traditioneel akkoordenschema. Loevendie grijpt hierin terug op een compositorische traditie die door klassieke componisten als Bach, Purcell en Rameau werd gehanteerd.

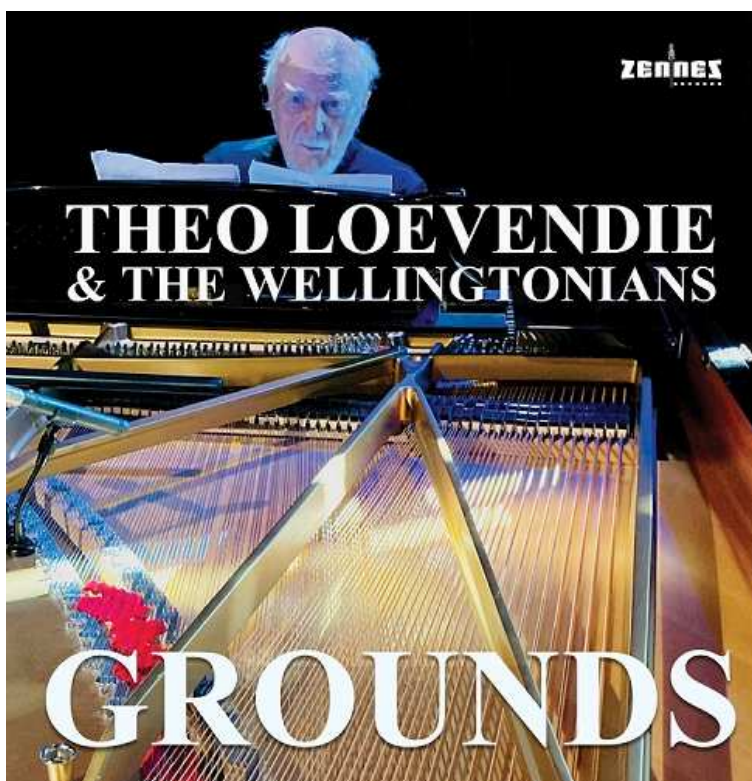
...vervolg op de volgende pagina rechts

Bekijk hier een optreden van Theo Loevendie's Wellingtonians:
<https://bit.ly/3dle3fw>

Radio 4 maakte een podcast over Theo Loevendie. Over zijn jeugd en zijn muziek. Luister de podcast hier: <https://bit.ly/3d9uCv6>

Vijf van deze 'Grounds' worden uitgevoerd op de gelijknamige cd, die achter in het boek gestoken is. Loevendie leidt daarop een ensemble van Welling-getrouwen van achter de piano. Saxofoon mag hij namelijk niet meer spelen van zijn arts omdat hij leidt aan glaucoom, een verhoogde oogdruk. Door het blazen zou hij na verloop van tijd blind kunnen worden. Van der Grinten, bassist Tijs Klaassen en drummer Steve Altenberg completeren de basisgroep, en Wolter Wierbos, altviolist Oene van Geel en tenorsaxofonist Gideon Tazelaar zorgen in afwisseling voor de melodielijnen. Het is Loevendie's eerste cd-opname na 'Bayram' van de Kristina Fuchs Sonic Unit uit 2005, waarop hij als gast te horen was (en alle composities leverde). We horen hem als dwarse pianist zijn collega's sturen en uitdagen en eigenzinnige solo's neerzetten. Het doet denken aan hoe de saxofonist Anthony Braxton piano speelde: met gevoel voor traditie, maar met veel eigenheid en zonder tentoonspreiding van virtuositeit. Laten we vooral hopen dat 'Grounds' niet Loevendie's zwanenzang zal blijken te zijn.

De hoes van de in het 'Loeboek' gesloten Zennez-cd met onder meer de uitvoering van vijf zogenoemde 'Grounds'.

Unieke jazzcomponist

Behalve dat de cd een fijn nieuw jazzalbum is van een volstrekt unieke Nederlandse jazzmuzikant en -componist, helpt het potentiële uitvoerenden bij het spelen van de stukken in het 'Loeboek'. Want als er iets als een paal boven water staat, is dat deze stukken gespeeld moeten worden. Het fijne is dat ze behoorlijk toegankelijk zijn, en zowel voor de profs als voor de (gevoerde) amateurs niet al te veel problemen opleveren. Althans, voor wie niet schrikt van maatsoorten als 14/8 ('Bayram') of 5/4 ('Lapsang Souchong'). De oplage van het pakket, dat beide boeken en de cd omvat, is beperkt, dus wees er snel bij.

Herman te Loo

Meer info en bestellingen: <https://bit.ly/3r15Lg2>

Bekijk hier het overzicht van alle boekbesprekingen die in Jazzflits verschenen: <https://bit.ly/3iiHUrS>

JAZZ OP DE PLAAT

ALCHEMY SOUND PROJECT

Afrika Love

ARC Records

De titel van dit derde album van het septet Alchemy Sound Project, 'Afrika Love', laat weinig aan duidelijkheid te wensen over. Het titelstuk is van de hand van rietblazer Salim Washington, die in Zuid-Afrika woont. Na de mysterieuze altfluit-intro (van Erica Lindsay) laat hij de rest van de blazers de sfeer overnemen. Zijn eigen hobo pakt vervolgens de leiding met de melodie, terwijl bassist David Arend de gang van zaken van een anker voorziet. De veelzeggende klankkleuren en de elegante groove maken duidelijk dat de liefde voor Afrikaanse muziek de basis vormt voor waar Alchemy Sound Project voor staat: fijngekruide jazz met goede arrangementen. De balans tussen compositie en improvisatie en tussen individualiteit en collectief is sterk. Niet één van de leden dringt zich op de voorgrond en behalve de nieuwe bandleden, trombonist Michael Ventoso en drummer Chad Taylor, neemt iedereen een compositie voor zijn rekening. Het maakt 'Afrika Love' tot een fijn, degelijk album dat misschien niet hemelbestormend is, maar wel warmte uitstraalt.

Herman te Loo

Bezetting:

Samantha Boshnack (trompet), Michael Ventoso (trombone), Erica Lindsay (tenorsax, klarinet, altfluit), Salim Washington (tenorsax, fluit, basklarinet, hobo), Sumi Tonooka (p), David Arend (b), Chad Taylor (d).

Luister hier naar tracks van het album:

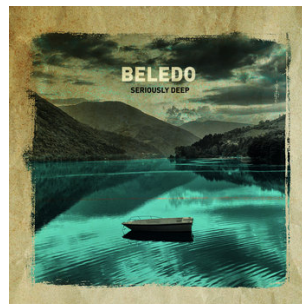
<http://alchemysoundproject.com/listen/>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

BELEDO

Seriously Deep

MoonJune Records

Na een aantal gastrollen en een (Amerikaans) debuutalbum, 'Dreamland Mechanism', is de Uruguayaanse gitarist Beledo toe aan een nieuwe plaat voor MoonJune. Geassisteerd door bassist Tony Levin (King Crimson, Stick Men) en drummer Kenny Grohowski (Brand X, Pakt) kiest hij voor een titeltrack van de hand van bassist Eberhard Weber (met mooi contrabassspel van Levin). De titel van het nummer, 'Seriously deep', is veelzeggend, want wat het drietal neerzet, is bepaald geen oppervlakkige muziek. Goede melodische jazzrock van een smaakvolle gitarist die een blazerachtige benadering van zijn instrument heeft. Met pedalen en veel 'sustain' kleurt hij dat het een aard heeft. Naast pittige uptempostukken (waar Grohowski een flinke vinger in de pap heeft), schittert het album met spannende sfeertekeningen. Fijne bijrollen zijn er voor de vocalisten: Kaeroma Rantao en MoonJune-labelmaat Boris Savoldelli. De eerste zingt 'Mama D', Beledo's eerbetoon aan de Zuid-Afrikaanse zangeres Dorothy Masuka, die in 2019 overleed. De Italiaan voorziet 'A Temple in the valley' van zijn karakteristieke woordloze zang, die herinnert aan groepen uit de Canterbury-scene als Hatfield and the North.

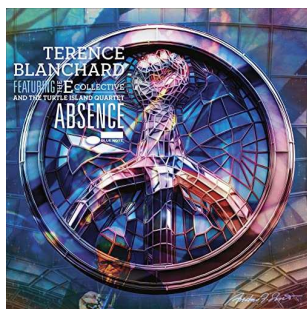
Herman te Loo

Bezetting:

Beledo (gitaar, piano), Tony Levin (bas, basgitaar), Kenny Grohowski (drums)
+ Kaeroma Rantao, Boris Savoldelli (zang), Jorge Camiruaga (vibrafoon).

Beluister hier tracks van het album:

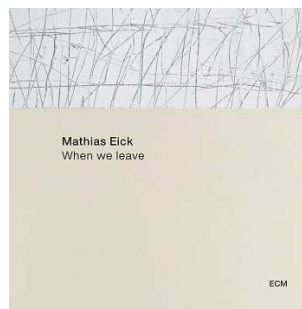
<https://bit.ly/3nKUd3j>

TERENCE BLANCHARD**Absence**
Blue Note

Het derde Blue Note album van trompettist Terence Blanchard met de E-Collective band is zijn meest ambitieuze album tot nu toe. 'Absence' is een indrukwekkend eerbetoon aan zijn grote inspirator, de nu 88-jarige saxofonist Wayne Shorter, die absent is omdat hij dit jaar vanwege gezondheidsproblemen met pensioen moest gaan. 'Absence' is een amalgaam van invloeden die Blanchard heeft ondergaan en bezit ondanks de bijdragen van vijf verschillende componisten een logische samenhang en het karakter van een suite met korte en lange stukken. In dit grote werk ontmoeten funk, elektro, post-bop, fusion en hedendaags klassiek elkaar en vermengen zich tot een nieuw samenhangend geheel. De weg die sinds de jaren zeventig werd aangegeven door Miles Davis is door Blanchard opgepakt, vernieuwd en verder ontwikkeld. Ook de echo van Shorters groep Weather Report klinkt luid en duidelijk. De twaalf composities zijn voor ongeveer de helft van Wayne Shorter, aangevuld met eigen composities van Blanchard, Ginyard, Altura en Balakirshnan. Het E-Collective en het Turtle Island strijkkwartet vormen twee werelden die elkaar uitdagen. Waar het E-Collective een schijnbare chaos kan creëren, die bij nader beluisteren geen chaos blijkt te zijn maar een weldoordachte en verscholen complexe structuur van trompet, gitaar en piano, plaatst het strijkkwartet venijnige kanttekeningen en commentaar bij de muziek van Blanchard. 'Absence' roept daarbij vele stemmingen op, van contemplatief en dromerig tot ongeremde wildheid waarbij Blanchard zijn trompet er bovendien laat stijgen. De muziek is bovendien heel beeldend, waarbij Blanchards grote ervaring met het componeren van soundtracks te horen is. Complex is de muziek ook, met vele lagen en dieptes die zich langzaam ontvouwen en openbaren bij herhaald en geconcentreerd luisteren. Een mooier eerbetoon had Wayne Shorter zich niet kunnen wensen.

Tom Beetz**Bezetting:**

Terence Blanchard (trompet), Charles Altura (gitaar), Fabian Almazan (piano), David Ginyard (basgitaar), Oscar Seaton (drums) + Turtle Island String Quartet met David Balakirshnan (viool), Gabe Terraciano (viool), Benjamin von Gutzeit (altviool), Malcolm Parson (cello).

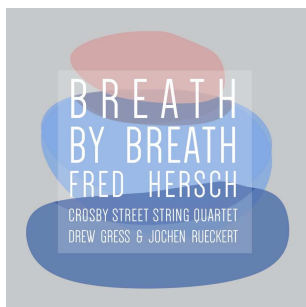
MATHIAS EICK
When We Leave**ECM**

Op zijn vijfde album voor het gerenommeerde ECM-label gaat de Noorse trompettist Mathias Eick verder waar hij op de succesvolle voorganger 'Ravensburg' uit 2018 stopte. Dat betekent dat Eick en zijn musicerende reisgezelschap de luisteraar verder op sleeptouw neemt door minimalistische landschappen. 'When We Leave' is een ideale plaat voor na een drukke werkdag of wanneer je je weer opwindt over de volgende ronde nieuwe coronamaatregelen. Maar om de plaat af te doen als steriele chill-outmuziek gaat te kort door de bocht. Want er is een klasse groep muzikanten aan het werk met prachtige composities. Eick maakt onverminderd indruk met zijn verfijnde en toch doordringende trompetgeluid. Zijn melancholische melodielijnen worden geaccentueerd door het sterke spel van violist Håkon Aase dat voor een rauw folkelement zorgt. Een betoverende combinatie. In de schaduw van Eick en Aase voegt Stian Carstensen met zijn pedal steelgitaar een stukje mysterie toe aan de muziek. De pianopartijen van Andreas Ulvo dobberen rustig over het geheel heen. Laag in de mix, en toch weer opvallend genoeg, vormt het ritmetrio Audun Erlien, Torstein Lofthus en Helge Andreas Norbakken. Laatstgenoemde is iets nadrukkelijker aanwezig op de track 'Arvo'. Qua tempo en kleurpatronen blijft 'When We Leave' netjes binnen de lijntjes, maar geen moment wordt het saai. Daarvoor zijn de composities te sterk en fraai geproduceerd met zorg voor details. Want op de momenten dat er subtiel wordt afgeweken, blijft er toch sprake van een coherent geheel. De nummers sluiten allemaal naadloos mooi op elkaar aan. En dat is knap. Iedere noot is gemeend. Met 38 minuten is 'When We Leave' een relatief kort album, maar het zijn wel 38 betekenisvolle minuten. Warm, sfeervol en melancholisch binnen een fascinerende omgeving waarin jazz en folk elkaar kruisen. Opnieuw een prachtig album van Mathias Eick.

Serge Julien**Bezetting:**

Mathias Eick (trompet, keyboards, stem), Håkon Aase (viool, percussie), Andreas Ulvo (piano), Stian Carstensen (pedal steelgitaar), Audun Erlien (bas), Torstein Lofthus (drums), Helge Andreas Norbakken (drums, percussie).

FRED HERSCH
Breath By Breath
 Palmetto Records

Bezetting:

Fred Hersch (piano),
 Drew Gress (bas),
 Jorgen Rueckert (drums),
 Rogerio Boccato (percussie)
 + Crosby Street String Quartet.

Laat op de avond liepen mijn vriendin en ik op het North Sea Jazz Festival nog wat doelloos rond, jaren geleden. Op goed geluk stapten we een zaaltje binnen. Daar zat een magere pianist te spelen. Onverwachts kreeg de late avond een fantastische wending: prachtig pianospel, een hoogtepunt.

Fred Hersch (1955) ontlokt altijd lyrische klanken aan zijn instrument en vertelt daarmee een pakkend verhaal. Onder meer weet hij op indrukwekkende wijze Thelonious Monks composities om te zetten in een eigen stijl, met behoud van de eigenzinnigheid van de stukken. Het nieuwe album 'Breath By Breath' (release: januari 2022) betreft overigens geen Monkstukken. Deze muziek is ontstaan vanuit meditatie tijdens de lockdown, aldus de componist in de toelichting. Centraal staat een achtledige 'Sati suite' (het woord Sati komt uit een oud-indische taal en betekent zoiets als mindfulness). Deze suite wordt gevolgd door een negende stuk, een hommage aan Schumann. Het pianotrio van Hersch wordt gecombineerd met een strijkkwartet.

Een jazzformatie met een strijkkwartet (of strijkerssectie), zoiets kan verschillend uitpakken. Soms zijn het zoetgevooides klanken die een sfeertje brengen, zonder dat inhoudelijk iets wordt toegevoegd. Bij Hersch is dat niet het geval, want het strijkkwartet krijgt regelmatig een gelijkwaardige rol toebedeeld met het jazztrio. Begrijpelijkerwijze voert de piano vaak de boventoon in het geheel, zulks in boeiende lineaire improvisaties met een licht toucher en een vocale pianoklank.

'Begin again', het openingsstuk, vangt aan met de noot E in herhaalde octaafsprongen op piano, met een motiefje in A-mineur door piano en strijkers. Het stuk doorloopt diverse toonaarden en eindigt met de noot Gis, eveneens in herhaalde octaafsprongen, over een Cis-majeur akkoord. Van E naar Gis, een grote terts omhoog: een suggestie van optimisme? Het strijkkwartet speelt in dialoog met de piano, dus niet als begeleiding. In het midden van het stuk horen we een pianosolo met een contrapuntische benadering tussen rechter- en linkerhand. J.S. Bachs gedachtegoed blijkt hier springlevend en in moderne klanken vertaald.

Een minpunt in enkele stukken is de manier waarop de contrabas is opgenomen, met grote nadruk op lage frequenties waardoor een overheersende, wollige, 'boem' ontstaat. Bij het afspelen het laag wegdraaien in de equalizer helpt enigszins. De drums klinken, vreemd genoeg, soms als een speelgoedinstrument dat in een andere ruimte staat.

Het is niet allemaal pianotriomuziek, want in 'Know that you are' zwijgt het trio geheel en is het strijkkwartet aan het woord in een klassiek aandoende compositie. In 'Breath by breath' is de hoofdrol weggelegd voor de contrabas. Er is een afwisseling van verschillende benaderingen die het geheel boeiend houdt.

Het album brengt ons (ondanks de genoemde kleine tekortkomingen in de geluidskwaliteit bij bas en drums) tijdloze, niet modieuze muziek die, zonder geforceerde pogingen om 'vernieuwend' te doen, origineel is. Het is niet nodig je in de meditatie wereld te verdiepen om je te laten verrassen door deze interessante productie, op het grensvlak van jazz en klassiek.

Ruud Bergamin

SPOTIFY AFSPEELLIJST Jazzflits 367

Wij maakten voor u in Spotify een afspeellijst met nummers uit de in deze rubriek besproken albums. Klik hier om de selectie te beluisteren:

<https://spoti.fi/32xkw4W>

Bekijk hier een video over het album:

<https://www.youtube.com/watch?v=TOF326k2CHI>

NABOU
You Know
Out Note Records

België levert met trombonist Nabou Claerhout opnieuw een verrassend talent af. In dit geval speelt het Rotterdamse Codarts daarin ook een rol omdat zij daar afstudeerde. Niet veel vrouwen maken de keus om trombone te spelen, maar Nabou maakte die keus al op haar negende. Haar nieuwe kwartet heeft een bijzondere bezetting met elektrische gitaar en een ritmesectie van slechts bas en drums. Niet alleen haar kwartet wijkt af van het gebruikelijke, maar voor de rest zoekt Nabou ook naar eigen wegen. Alle composities zijn van haar zelf en voeren de luisteraar door een veelheid van stemmingen. Haar spel is afwijkend van de traditionele jazztrombone en staat dicht bij de manier waarop dit instrument in de klassieke muziek wordt gebruikt. De muziek zelf heeft met klassiek niet veel te doen, met bebop nog minder, maar we horen actuele jazz waarin de trombone prachtig kleurt met de gitaar. Nabou zoekt de romantische kwaliteit van de trombone op, zowel in de contemplatieve stukken als in de uptempo nummers. Haar toon is diep en donker en klinkt soms als een hoorn. Ook het subtiele gebruik van elektronica in enkele stukken maken haar geluid apart. Haar technische trombonevaardigheid is verbluffend, zeker voor zo'n jonge muzikant en het leverde haar in 2021 de Jong Jazztalent Gent Award op. 'You Know', het cd-debuut van haar groep NABOU is al een prachtig begin. Vast en zeker dat we nog veel van haar zullen horen.

Tom Beetz

Bezetting:

Nabou Claerhout (trombone),
 Roeland Celis (gitaar),
 Trui Amerlinck (contrabas),
 Mathias Vercammen (drums).

Luister hier naar het titelstuk van het album:
<https://www.youtube.com/watch?v=C55qBjkrZ6Q>

KALFA/DUMITRIU/BADENHORST
Black Sea Songs
El Negocito

De Zwarte Zee is een forse plas water, waaraan een flink aantal landen en volkeren grenzen. Zangeres Sanem Kalfa werd geboren in de Turkse kustplaats Trabzon, en leerde daar de nodige volksmuziek kennen. Die traditionele muziek is ook het uitgangspunt van 'Black Sea Songs', het album dat ze met haar vaste muzikale partner, gitarist en altviolist George Dumitriu maakte met (bas)klarinetist Joachim Badenhorst. De aanpak waarmee het drietal te werk gaat, is echter allerminst traditioneel. We horen wel de klaaglijke volksmelodie van 'Vertshklis tasadamts maktsia' waarin de klarinet klinkt als een duduk en Armeense sferen oproept. Maar Kalfa experimenteert er ook lustig op los met een loopstation. Daarmee zet ze meerstemmige ritmische achtergronden op, zoals in het met minimal music gekruide 'Babamı atmaları', een compositie van de zangeres zelf. 'Cântec de la Marea Neagră' lijkt een ontroerend wiegeliedje, terwijl Kalfa in 'Ayna ellere' klinkt als een eigenzinnige singer-songwriter. Dumitriu is de steunpilaar in alle stukken, met compacte gitaarlijnen en ritmisch én melodisch sterk altvioolspel. Badenhorst zet met zijn basklarinet sterke basispartijen neer (in 'Pipilomatina', bijvoorbeeld) en glorieert op klarinet in warmbloedige melodieën – zo lijkt hij in 'Ay dolayim' Charlie Chaplins klassieker 'Smile' te citeren.

Herman te Loo

Bezetting:

Sanem Kalfa (zang, elektronica),
 George Dumitriu (gitaar, altviool, elektronica),
 Joachim Badenhorst ((bas)klarinet, elektronica).

Beluister hier tracks van het album:
<https://bit.ly/3o0GJAG>

OSCAR PETERSON
A Time For Love
Mack Avenue

Uw recensent luisterde jarenlang intensief naar Oscar Peterson, daarna een tijd niet - voor zover dat mogelijk is dan, de pianist duikt als begeleider altijd wel ergens op - en keerde met dit dubbelalbum 'A Time For Love' naar Peterson terug. Dan vallen zaken op die anders misschien vanzelfsprekend lijken. Eén daarvan is: de hoeveelheid noten. Al die achtste, zestiende en 32ste nootjes. Bovenop de beat getimed, ratelend als een telex.

Ze getuigen van een gigantische intensiteit. Peterson zwelgde erin, vond het heerlijk als zijn vingers op topsnelheid functioneerden. Hij hield van de piano, de muziek en het publiek met een ontwapenende oprechtheid.

Niettemin: je moet ervan houden. Evenals de combinatie op deze productie met gitarist Joe Pass, die er ook wat van kan. Zoals trompettisten bij 'battles' veelal doen wie het hoogste komt, zo leken Peterson en Pass te wedijveren wie het snelste kon spelen. Voor de luisteraar zijn de ballads daarna hard nodig om even op verhaal te komen. Enkele ervan zijn stukjes van de leider zelf en neigen naar licht-klassiek.

Wie nog niet zoveel van Peterson in huis heeft, wordt 'We Get Requests' (1964) aangeraden. Hierop geeft Peterson zijn toenmalige bassist Ray Brown alle ruimte voor aanvullende en vindingrijke loopjes. Ondergetekende heeft ongeveer de helft van al die basnoten getranscribeerd, evenals meer leerlingen van John Clayton op het Haags Conservatorium, veertig jaar terug. Voor Clayton steeg hier het basspel en het ensemblespel tot eenzame hoogte. Dat zullen weinigen ontkennen.

Op dit live-album uit 1987 is de rol van zijn bassist teruggebracht naar die van een puur begeleidende sideman. Hij en de drummer moesten natuurlijk flink aan de bak: niet alleen om de tempo's bij te benen, maar misschien ook wel om de twee enthousiaste frontheren qua tempo op hun plek te houden. Er wordt nog nèt niet gejaagd.

Het concert vond plaats in Finland en werd destijds voor de radio opgenomen. Als vanzelfsprekend is de geluidskwaliteit professioneel, al hadden de gitaarsolo's meer prominent in het klankbeeld mogen staan.

Jeroen de Valk

Bezetting:

Oscar Peterson (piano),
 Joe Pass (gitaar),
 Dave Young (bas),
 Martin Drew (drums).

Luister hier naar een stuk van de plaat:

<https://www.youtube.com/watch?v=jQFoPznF87U>

REMBRANDT TRIO
A Wind Invisible Sweeps Us Through the World
Just Listen Records

Voor deze cd moet u echt even gaan zitten. Zet de volumeknop iets harder zodat er een realistisch geluidsniveau is en dan... Uw kamer wordt een podium in een prachtige kerk met geweldige muzikanten. Het audiofiële muzieklabel Just Listen Records heeft met het Rembrandt Trio een cd opgenomen in Het Orgelpark in Amsterdam. Deze voormalige kerk is beroemd om zijn akoestiek en orgelcollectie.

Deze fraaie akoestiek krijgt u cadeau bij deze nieuwe cd met de sprookjesachtige titel 'A Wind Invisible Sweeps Us Through the World'. Voor het Rembrandt Trio is de coronaperiode ook, zoals voor velen, een tijd van bezinning en reflectie. Een tijd om de balans op te maken van vele jaren op tournee, vele muzikale avonturen en indrukken. Het heeft geresulteerd in een cd gevuld met kleine juweeltjes geboetseerd met de muziek die de muzikanten dierbaar is. Dat kan een Chinees volksdeuntje zijn, een Bach-koraal of een andere melodie opgepikt tijdens de vele tournees. De muzikaal die het trio heeft ontwikkeld is introspectief en doordacht, maar wel met ruimte voor improvisatie. Pianist Rembrandt Frerichs tekende voor het merendeel van de composities, maar in de uitvoering zijn de drie muzikanten volstrekt gelijkwaardig. Het trio slecht de grens tussen klassieke, jazz en geïmproviseerde muziek. Dat doen ze op hun eigen unieke wijze. Het zijn nooit klassiekerige melodietjes met een jazzsausje. Daarvoor is hun muzikale bagage te breed met hun grondige kennis van muziek uit de Arabische en Indo-Chinese landen.

De orgels, aanwezig in het tot opnamestudio omgebouwde Orgelpark, spelen ook een rol. In het wonderschone nummer 'Fay Maria', dat Frerichs schreef voor zijn dochter, geeft het orgelintro de compositie een unieke, serene sfeer. Het percussiewerk van Vinsent Planjer komt door de opnamekwaliteit zeer fraai de kamer in. De cimbalen, de belletjes, maar ook de trillende trommelvellen; u zit op de eerste rij als Vinsent zijn 'Whisper Kit' bespeeld. Ook Tony Overwater krijgt u in vol ornaat te horen. Zijn spel op de snaren van de violone in 'Leaves of green' is uitermate fraai en poëtisch. Er zit bij deze cd een boekje met voor elk nummer een korte duiding en fraaie foto's. Het geeft deze cd-uitgave net wat meer cachet, dan alleen een cd in een kaal envelopje. De muziek wordt er niet beter van, die is op zichzelf al fantastisch, maar de combinatie maakt het helemaal af.

Sjoerd van Aelst

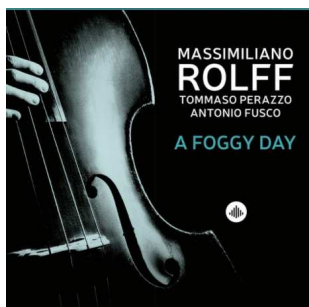
Bezetting:

Rembrandt Frerichs (piano, orgel),
 Tony Overwater (violone, bas),
 Vinsent Planjer (drums, percussie).

Luister hier naar het titelstuk van de cd:

<https://bit.ly/3D2HYDO>

MASSIMILIANO ROLFF
Gershwin On Air
Challenge Records

Jacob Gershowitz - hij noemde zich George Gershwin - schreef veelal met zijn broer Israel (Ira) een grote hoeveelheid klassieke songs. Daar vallen thema-cd's mee te maken, en dit Italiaanse trio doet dat op 'Gershwin On Air' ook maar weer eens.

Daarbij valt op hoeveel bewerkingen de songs kunnen verdragen. 'Summertime' is zelfs een van de weinige stukken die in elke versie overeind blijven. (Voor de enkeling die het nog niet heeft geprobeerd: speel het eens snel, langzaam en medium en met een jazzy, latin en funky groove. Kan allemaal.) Hier gaat het eerst afwisselend in drieën en in vieren en daarna funky. Daar blijft het niet bij. 'It ain't necessarily so' werd gearrangeerd in latin, 'But not for me' in driekwarts en 'A foggy day' een beetje poppy.

De hoofdrolspeler van dit pianotrio is nou eens de bassist: Massimiliano Rolff. Hij speelt onversterkt. De contrabas is zonder versterking een weerspannig instrument dat al snel te hard of juist te zacht is. Rolff loste dit op door een pianist te nemen zonder zware linkerhand en een drummer die zich zoveel mogelijk kan wegcijferen. Aangezien de tempo's meestal aan de kalme kant zijn, is zo een album ontstaan dat voor achtergrondmuziek kan worden versleten. Iets om rekening mee te houden bij live-optredens: houd je het publiek hiermee bij de les?

De drummer lijkt bijna afwezig in het langere werk waarmee de cd opent, een 'Suite from Porgy and Bess'. Het is een smaakvolle potpourri geworden waarin geraffineerd en zonder spektakel enkele hoogtepunten uit de genoemde opera aaneen worden geregen.

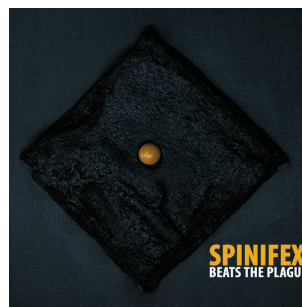
Vreemd dat historicus Francesco Martinelli in de 'liner notes' mag beweren dat in de jazz - gedefinieerd als 'black music' - de bas alle aandacht krijgt, terwijl het instrument wordt verwaarloosd in de westerse klassieke muziek. Zulke beweringen zijn behalve aanvechtbaar ook een soort retoriek dat niet past bij muziek zonder loze pretenties.

Jeroen de Valk

Bezetting:

Tommaso Perazzo (piano),
 Massimiliano Rolff (bas),
 Antonio Fusco (drums).

SPINIFEX
Beats The Plague
TryTone

Zoals zoveel bands, moest Spinifex het ook noodgedwongen zonder podiumbeurten doen tijdens de zwaarste dagen van de coronacrisis. Het sextet maakte van de nood een deugd door in juni van dit jaar een nieuw album op te nemen. In het Belgische Kortrijk zat cultgitarist Pierre Vervloesem (X-Legged Sally) als producer achter de mengtafel. 'Beats the Plague' verwoordt de woede over de gevolgen van de pandemie in twee heftige, ultrakorte composities van bassist Gonçalo Almeida, 'Fuck the pest' en 'Seks & pestilence'. Hier laat de groep zich van zijn rauwste, punkachtige kant horen. De andere belangrijke invloed op de muziek van Spinifex, en dan met name op de composities van altsaxofonist Tobias Klein, is de muziek uit Iran en India. Zo is 'The Voice of dust and trash' een eerbetoon aan de Iraanse zanger/componist Mohammad Reza Shajarian (van wie ook een melodie vervlochten zit in het stuk). De akoestische opening (met akoestische gitaar) en de kalme Iraanse vibe worden halverwege het stuk geëlektrificeerd en verheftigd, waarna Klein zijn solo met Iraanse figuren opbouwt. 'In Bageshri', een compositie van de Indiaase componist Madurai N. Krishnan, draagt ook de twee zielen van de Karnatische traditie en het rauwe punk/metalgevoel in zich. Het maakt 'Beats The Plague' wederom tot een afwisselend album dat laat horen dat de huidige sextetbezetting steeds verder ingespeeld raakt. Dat maakt de werfelende combinatie van superstrakke ritmiek en arrangementen naast losheid en avontuur mogelijk.

Herman te Loo

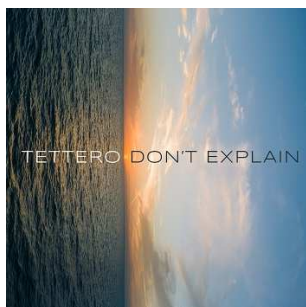
Bezetting:

Bart Maris (trompet), Tobias Klein (altsax),
 John Dikeman (tenorsax), Jasper Stadhouders (gitaar),
 Gonçalo Almeida (basgitaar),
 Philipp Moser (drums).

Beluister het album hier:

<https://bit.ly/3FMnQHF>

TETTERO
Don't Explain
Sound Liaison

Bezetting:

Folker Tettero (gitaar),
 Charly Zastrau (piano),
 Dave Breidenbach (bas),
 Klaas van Donkersgoed (drums).

Op 13 november presenteerde de Haarlemse gitarist Folker Tettero zijn nieuwe album 'Don't Explain', omringd door zijn vaste band Tettero. Folker heeft de pandemie aangegrepen om de bagage die hij via de platen van zijn vader meekreeg in een eigen jasje te steken.

Toen ik de plaat opzette viel mij meteen op hoe mooi het materiaal is opgenomen. Het label Sound Liaison noemt zich hét label op het gebied van 'high end'-audio. Dat klinkt misschien wat onbescheiden, maar wat mij betreft is er geen woord van gelogen. Alles op deze plaat sprankelt en is in evenwicht.

Het album heeft qua energie een soort boogconstructie: het opent met een solostuk voor gitaar, waarna er een ballad volgt met de andere musici. Op het moment dat je denkt dat er wat meer pep mag komen krijg je dat ook. Na een aantal lekker pittige en originele nummers met stevige climaxen eindigt het album ook weer verstillend.

Folker opent zoals gezegd in zijn eentje, met een sfeervolle interpretatie van 'Lucy in the sky with diamonds' van de Beatles. Technisch is het prachtig schoon gespeeld: geen doodslaande snaren of arpeggio's die niet uit de verf komen. De pedaaltonen in de stemvoering geven dit stuk een eigenzinnige sfeer.

Bij het derde stuk, 'I want to be happy', vinden we de pedaaltoontechniek ook weer terug. Sterker nog: een zelfde bastoon blijft gedurende het hele stuk van vierenhalve minuut liggen, en dat zou je op zijn minst gewaagd kunnen noemen. De band doorstaat dit avontuur echter glansrijk, onder andere door over te gaan in een fris swingende samba. Wat ook opvalt in dit stuk is dat piano en gitaar elkaar op geen enkele manier in de weg zitten - en dat geldt eigenlijk voor het hele album.

Het wordt gevolgd door 'Softly as in a morning sunrise'. Dit stuk wordt allesbehalve 'softly' aangevlogen. De indrukwekkende pianosolo in 'double time' van Charly Zastrau over de modale harmonie is bloedspannend. Folker volgt hem op met een rauwe gitaarsolo waarin zijn affiniteit met de blues naar voren komt.

'Hackensack' is een spannend arrangement van de Monk-klassieker. De groove zit krankzinnig listig in elkaar, misschien nog wel hoekiger dan Monks eigen werk. Het swingt onmiskenbaar, maar het brengt je totaal in verarring! Je vraagt je af: 'wat is dit in godsnaam voor maatsoort'? Toen ik het ging zitten uittellen bleek het gewoon vierkwarts te zijn. Kortom, bevreemdend maar wél lekker! Echt gaaf gedaan.

Bij 'Three views of a secret' kreeg ik zowaar even kippenvel: deze prachtige melodie van Jaco Pastorius riep oude herinneringen op, en Tettero's versie doet de compositie eer aan. Drummer Klaas van Donkersgoed stuwt het stuk op naar een explosief hoogtepunt.

In de laatste stukken van het album krijgt de rust weer de overhand. Het verstillend gespeelde 'Don't explain' komt uit de koker van Billy Holiday, en wordt respectvol vertolkt. Ik heb de dienstbare bassist Dave Breidenbach nog niet genoemd, maar diens talent voor smaakvol samenspel en ondersteuning komt hier zeker naar voren.

Duidelijk is dat Folker Tettero kompanen heeft uitgezocht die passen bij zijn eigen speelstijl. Vakkundigheid en smaak voeren de boventoon op dit prachtige album. Een zeer geslaagd project!

Bart Noorman

SPOTIFY AFSPEELLIJST Jazzflits 367

Wij maakten voor u in Spotify een afspeellijst met nummers uit de in deze rubriek besproken albums. Klik hier om de selectie te beluisteren:

<https://spoti.fi/32xkw4W>

Bekijk hier een video over de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=SO5gsWNO8Y>

JAZZ OP HET PODIUM

IBRAHIM MAALOUF & FRANÇOIS DEPORTE

Bezetting:

Ibrahim Maalouf (trompet),
François Deporte (el. gitaar).

Datum en plaats:

19 november 2021,
De Doelen, Rotterdam.

Ruim een jaar geleden werd hij veertig. Voor velen een reden om bij het leven stil te staan. In zijn geval vooral een terugblik op zijn carrière en de essentie van zijn muziek: melodie en trompetspel. Door terug te keren bij die sobere kern, maakt hij zichtbaar wat en wie dat is. Samen met de Belgische gitarist François Deporte, zijn goede vriend en vaste begeleider, toert hij rond met '40 Melodies'. Een intiem programma waarin hij zich niet alleen blootgeeft, maar ook laat zien dat diepe zielenroerselen een opgeruimd karakter niet in de weg hoeven te staan.

Ibrahim Maalouf beschikt over een enorm talent en is een muzikale veelvraat. Al als achtjarig wonderkind reisde hij met zijn vader Nassim, die ook zijn eerste leermeester was, over de wereld. Samen spelen ze in duetten melodieën uit de barokmuziek en Arabische improvisaties. In die periode wordt de basis gelegd voor zijn eigen muzikale taal. Tijdens de burgeroorlog in Libanon (1975-1990) vluchten zijn ouders met hun gezin van Beiroet naar Parijs. 'Ware' kunst gaat over de mensen zelf. Wie uit zijn eigen bubbel kruipt en zich verdiept in het aardse paradijs, zal ontdekken dat de schaduwzijde nooit ver weg is. Die confrontatie is de voedingsbodem van verhalen en emoties. Schoonheid, conflict en verval liggen vaak heel dicht bij elkaar. Het bestaan heeft immers geen boodschap aan decorum. Tijdens het concert van Maalouf

[...vervolg op de volgende pagina](#)

Ibrahim Maalouf. (Foto: Joke Schot)

**40 Melodies' is een intiem programma
waarin Maalouf zijn zielenroerselen blootgeeft.**

François Deporte. (Foto: Joke Schot)

woedt twee straten verderop 'de nieuwe slag om Rotterdam'. Relschoppers gaan de hulpdiensten met stoeptegels en explosieven te lijf. Sirenes en doffe dreunen zijn hoorbaar in de zaal. Eerder in de geschiedenis was de Coolsingel ook al eens het decor van verschrikking en geweld.

Maalouf negeert de verontrustende geluiden die binnendringen. Wel speelt hij 'Trou story', letterlijk zijn 'lijflied', waarin hij voelbaar maakt hoe hij als jonge tiener door het gehavende Beiroet loopt. Via een walkman luistert hij naar epische rockmuziek van Led Zeppelin, die feilloos aansluit bij de adrenalinestoot die op dat moment door zijn aderen schokt. De tedere melodie die de kern van dit nummer vormt, verliest niets aan kracht in deze intieme setting. Hier toont Maalouf dat hij de oorspronkelijk orkestrale versie moeiteloos vertaalt naar een andere pakkende vorm.

Deze tour is bedoeld als een intiem samenzijn met zijn publiek in de beslotenheid van kleine clubs. "In deze grote zaal, waarin ik niemand kan zien, gaat die sfeer verloren, maar ik merk dat u geniet, dus het werkt toch." Maalouf ontpopt zich als een droogkloot à la Herman Finkers en weeft een halve conference door zijn show. Zijn humor komt binnen, al neemt die wel veel tijd. Ook zijn er verschillende sing-alongs gericht op warme interactie en ritmisch geklap. Een andere opvallende nieuwe dimensie is dat Maalouf veelvuldig aan de vleugel gaat zitten, die verdienstelijk bespeelt en daarbij ook nog zingt. Het lijkt op vreemdgaan. In een interview met de Volkskrant zei hij vorig jaar: 'mijn trompet is heel erg ruimdenkend', hoewel hij toen doelde op een heimelijk verlangen ooit cello te leren spelen. Met grote hinkstapsprongen komt een jazzconcert tot stand dat inderdaad beter in een kleine zaal had kunnen plaatsvinden. Na zijn toegift komt Maalouf opnieuw het podium op. Het management heeft hem gevraagd om nog wat te spelen omdat het publiek voorlopig nog even binnen zal moeten blijven. Met een uur vertraging stapten we ruim na middernacht wat huiverig naar buiten. Daar stonden tientallen auto's onophoudelijk luid toeterend in een lange file, een waterkanon droop af en een serieus handgemeen wekte een toch wel wat ongemakkelijk gevoel.

Roland Huguenin

Ibrahim Maalouf. (Foto: Joke Schot)

Maalouf speelde wat langer door zodat de bezoekers zich niet met de relschoppers buiten hoefden te mengen. Pas ruim na middernacht kon het publiek De Doelen verlaten.

Ibrahim Maalouf en François Deporte. (Foto: Joke Schot)

Ibrahim Maalouf en François Deporte. (Foto: Joke Schot)

TEUS NOBEL LIBERTY GROUP

Bezetting:

Teus Nobel (trompet),
Jeroen Vierdag (contrabas),
Alexander van Popta (piano),
Tuur Moens (drums).

Datum en plaats:

17 oktober 2021,
Kerkje Feerwerd, Feerwerd.

Vlnr: Nobel, Vierdag en Moens. (Foto: Leo Sparreboom)

Trompettist Teus Nobel is een verhalenverteller. Daarvoor komt de gemiddelde jazzliefhebber misschien niet, maar op een zondagmiddag in het historische kerkje van Feerwerd waren zijn verhalen niet misplaatst. Indrukwekkend was zijn inleiding voor het nummer 'Journey of man' (van zijn gelijknamige album uit 2019). Daarin bracht Nobel verrassend een serieuze theorie over de eerste mens voor het voetlicht. Zo'n theorie is waar of niet, maar toen zijn Liberty Group vervolgens het nummer speelde zag je die nieuweling uit Afrika naar Feerwerd lopen en de 11de-eeuwse kerk bouwen.

Nobel en Moens. (Foto: Leo Sparreboom)

Nobel bouwde het concert uitstekend op. Het was een mooi geheel. De uitvoering was excellent. Misschien vanzelfsprekend, want Jeroen Vierdag is een zwaargewicht op de contrabas (in Nederland, maar ook daarbuiten). En de overige leden van het kwartet mogen er eveneens zijn. Pianist Alexander van Popta is een nieuwe ster aan het firmament en schitterde zowel in zijn solo's als in de begeleiding. Hij was in een woord indrukwekkend. Het kwartet werd gecompleteerd door de Belgische drummer Tuur Moens. Drummers zijn begeleiders, maar Moens kreeg ook veel soloruimte. En heel terecht! Ik bezoek al 45 jaar meer dan vijftig concerten per jaar, maar ik kan mij niet herinneren dat een drummer voor elke solo zo'n enthousiast applaus kreeg. Jazzflits doet - misschien gelukkig - niet aan sterren, maar het zal duidelijk zijn hoeveel er het er in dit geval gerdoden zouden zijn. Muzikaal heeft Nobel voor de jaren tachtig-extensie van de bebop gekozen. En hij geeft die meer dan geslaagd handen en voeten!

Bart Hollebrandse

Bekijk rechtsonder op onze website alle nummers van Jazzflits vanaf 2007. Klik hier: <http://www.jazzflits.nl/>

VARIA

Concours EUjazz

Young Talent Award afgelast

Het in Jazzflits 364 aangekondigde concours om de EUjazz Young Talent Award is vanwege de oploeiende corona-epidemie afgelast. Het concours voor amateur- en aankomend professionele muzikanten tot en met 27 jaar zou op 19 november voor de negende keer worden gehouden in het Cultuurhuis Heerlen. Ook de voorspeelavond een dag eerder kon geen doorgang vinden. Het concours is onderdeel van het evenement Heerlen Jazzt 2021.

Nat. Jeugd Jazz Orkest op tournee

Het Nationaal Jeugd Jazz Orkest onder leiding van Maarten Hogenhuis is deze en volgende maand op tournee. Het orkest speelt een door Hogenhuis op maat geschreven programma op het snijvlak van jazz, pop en 'afro grooves'. Hogenhuis zelf soleert daarin op saxofoon. Het jeugdorkest bestaat uit twintig talentvolle musici tot 26 jaar. De tournee voert het orkest nog langs het Bimhuis, Amsterdam (11 december), TivoliVredenburg, Utrecht (19 december), De Vorstin, Hilversum (14 januari 2022) en De Harmonie, Leeuwarden (21 januari 2022).

Weer gratis jazzconcerten tijdens Utrechtse lunchpauze

De gratis lunchpauzeconcerten jazz in TivoliVredenburg zijn terug. Om de week op vrijdag. Op het programma staan studenten van de jazzopleiding van de HKU (Utrechtse Hogeschool voor de Kunsten). Op 10 december speelt docent, drummer Joost Kesselaar met leerlingen.

Meer info: <https://bit.ly/30UWmkn>

Saxofonist Kenny Garrett krijgt Preis der deutschen Schallplattenkritik

In de categorie jazz is de 'Preis der deutschen Schallplattenkritik 2021/4' toegekend aan de albums 'Sounds From The Ancestors' van saxofonist Kenny Garrett en het dubbelalbum 'In Harmony' van wijlen trompettist Roy Hargrove en wijlen pianist Mulgrew Miller. De Preis der deutschen Schallplattenkritik werd in 1980 ingesteld door een groep recensenten die met de Preis het publiek op uitzonderlijke plaatopnamen wil attenderen. Ieder kwartaal verschijnt een Bestenliste.

Alle (concert)aankondigingen in deze Jazzflits zijn onder voorbehoud van actuele coronamaatregelen.

Nathalie Lories speelt tijdens de wintereditie van het Brussels Jazz Weekend. (Foto: www.jackylepage.com)

Wintereditie Brussels Jazz Weekend

Het Brussels Jazz Weekend heeft op 10, 11 en 12 december voor het eerst een wintereditie. Het is drie dagen te vinden in een historische spiegel tent op de Nieuwe Graanmarkt in het hart van Brussel. Onder anderen Michel Herr, **Nathalie Lories** & Måäk Quintet (op zaterdag) en Don Kapot en Ananke (op zondag) treden op. Het festival is gratis, maar vooraf registreren is verplicht via www.brusselsjazzweekend.be.

Ack van Rooyen tijdens Late Summer Jazz, Uden in 2015. (Foto: Tom Beetz)

In Memoriam Ack van Rooyen

Ook in Duitsland is er uitgebreid aandacht voor het overlijden van trompettist **Ack van Rooyen**. De omroep SWR maakte een In Memoriam van vier minuten. Beluister of download dit eerbetoon hier: <https://bit.ly/3l0XF0Y>.

ERIC'S HARDBOP-ARCHIEF

FREE FAIR, NIET ZO MAAR EEN VRIJE KERMIS

Halverwege de jaren zeventig vroeg tenorsaxofonist [Dick Vennik](#) of ik wilde invallen bij een nieuwe groep die hij had opgericht met pianist [Rob van den Broeck](#). Cees Kranenburg was geblesseerd geraakt bij een ongeval en was daardoor een flinke periode uit de roulatie. De muziek bestond uit composities van de beide leiders en de groep kreeg de naam **Free Fair**. De inspiratie kwam van groepen als Weather Report, Return to Forever, maar ook van Coltrane en Miles Davis. De bassist was [Roger Cooke](#), een zeer virtuoze Amerikaanse bassist die naam had gemaakt bij de Chris Hinze Combination en in Nederland is blijven wonen (hij is inmiddels een bekende professor in de filosofie geworden). Maar de groep had ook een percussionist en dat was de uit Suriname afkomstige [Raul Burnet](#). Hij was een zeer kleurrijk figuur, een beest van een congaspeler met wie ik het goed kon vinden. Een dikke joint op zijn lip en gaan. Wat een vogel was dat!

Met Dick Vennik speelde ik al enige jaren samen in het Rob Agerbeek kwintet en het Rein de Graaff/Dick Vennik kwartet. Rob van den Broeck kende ik al sinds de jaren zestig, toen we allebei samen met bassist Wim Essed speelden in het kwartet van zangeres Henny Vonk. Zowel Dick als Rob waren zeer geïnteresseerd in de nieuwe muzikale ontwikkelingen van die tijd. Ikzelf speelde regelmatig in het septet van Frans Elsen, die zich ook al bezighield met funky invloeden (luistert u maar eens naar zijn recentelijk bij het Nederlands Jazz Archief verschenen album 'Norway'). Na wat repetities kwamen al snel de optredens. Dat was in die tijd niet zo moeilijk, want de podia waren nog niet wegbezuinigd. We maakten ook diverse radio-opnamen en door Rob van den Broeck zijn connecties speelden we ook af en toe in Duitsland. In 1978 verliet Roger Cooke de groep en kwam [Harry Emmery](#) in zijn plaats. De muziek was nog steeds half funky, half jazz en supervet en met de komst van Harry kwam er nog meer 'bodem' in de ritme...[vervolg in de rechterkolom](#)

De formatie Free Fair op de achterkant van de hoes van het album 'Free Fair' (Timeless, 1978) met vlnr Raul Burnet, Harry Emmery, Eric Ineke, Rob van den Broeck en Dick Vennik.

sectie. Rob had inmiddels ook de synthesizer ontdekt en tevens een Yamaha Grand elektrische piano aangeschaft. Dat ding was niet te tillen. En maar meeslepen naar al die 'gigs'... Roadies hadden we niet, maar wel rugklachten. Zowel Rob als Dick schreven stukken waarin tot op zekere hoogte van alles mogelijk was. Vrijheid in gebondenheid was Rob zijn motto. En daar konden we ons allemaal in vinden. De groep speelde met enorm veel energie, en met al die elektronica en percussie waren de decibellen navenant. Harry zijn basversterker stond op tien en ik weet nog goed dat toen we in De Tor in Enschede speelden het bloed uit mijn hand spoot. Ik hou wel in bloed aan de paal, maar daar moet men niet fysiek onder te hoeven lijden. Op den duur begon het repertoire vorm te krijgen en werd het tijd voor onze eerste plaat. Het befaamde 'Timeless Label' toonde interesse en op 9 en 10 april **1978** namen we in de Fendal Sound Studio in Loenen a/d Vecht onze eerste elpee op. De hippe cover, met kleurplaat, werd ontworpen door Rob van den Broeck, die niet alleen een zeer creatieve pianist was maar ook een zeer creatief grafisch ontwerper.

Luister hier naar het album 'Free Fair' uit 1978:
<https://www.youtube.com/watch?v=xCGF6VUfAUk>

Timeless was inmiddels samen gaan werken met het Amerikaanse Muse label om ook producties uit te brengen in Amerika. Dat werd toen het Timeless Muse label. Zodoende werd onze opname ook in Amerika uitgebracht. De cover die daar omheen kwam is hilarisch. Drie mannen en twee vrouwen, echte hippies die knetterstoned aan een houten tafel zitten. Of de verkoopcijfers toen zijn gestegen ben ik helaas nooit te weten gekomen. We werden ook gevraagd op een paar festivals, waaronder het zeer gezellige Hammerveld Jazz Festival in Roermond. Daar heb ik nog bewegend beeld van maar helaas geen muziek.
...[vervolg op de volgende pagina links](#)

Het jaar daarop werd Raul Burnet ernstig ziek en kwam te overlijden. Een bijzondere vrije vogel die de muziek net even dat ongepolijste randje gaf. Ik weet nog dat hij na een van onze optredens mij een prachtige Indiase sjaal gaf als blijk van waardering. Die heb ik lang bewaard. Datzelfde jaar **1979** namen wij een tweede elpee op voor Timeless met daarop een stuk opgedragen aan Raul, getiteld 'To Raul' geschreven door Rob van den Broeck. Ik stelde voor om dan voor dat ene stuk John Engels te vragen om percussie te spelen. Ook een kleurrijk en bijzonder iemand. Toen ik hem daarvoor belde was hij enigszins verbaasd, maar hij kwam naar de studio met een paar trommeltjes. Het werd uiteraard supergezellig en er kwam een heel mooie track op de band. Ook Nippy Noya heeft nog wel eens met ons meegespeeld, maar uiteindelijk zijn we verder gegaan als kwartet.

De hoes van de Timeless Muse-uitgave van het debuutalbum 'Free Fair'.

1980 werd een topjaar voor de groep. We kregen een uitnodiging van de NOS om op te treden op de **Grand Parade Du Jazz in Nice** in Zuid-Frankrijk. In die tijd werden ieder jaar jazzgroepen uit Europa uitgenodigd door de European Broadcast Union (EBU) om op te treden op een van Europese zomerjazzfestivals. De omroepen van de desbetreffende landen bepaalden welke groep zou worden uitgezonden. Voor ons was het dus de NOS. De legendarische jazzcriticus en radioprogrammamaker Michiel de Ruyter en zijn vrouw completeerden ons gezelschap. Supergoed georganiseerd allemaal. We zaten in een prachtig hotel en wie er allemaal speelden was echt waanzinnig. George Wein was de organisator
[...vervolg in de rechterkolom](#)

Free Fair in Nice (1980). Eric Ineke, drums; Harry Emmery, bas. (Foto: archief Eric Ineke)

van het hele festival en had een vliegtuig volgeladen met musici: Hank Jones, Jimmy Raney, Roy Haynes, Jimmy Cobb, Pierre Michelot, The Concord Allstars, Lee Konitz, The Brecker Bros. The Adderley Brotherhood, Carmen McRae etc. Geen slecht gezelschap om tussen te staan. Het hele gebeuren vond plaats in de Jardin des Arènes de Cimiez, een oude Romeinse arena in een schitterend park met olijfbomen vlak bij het museum van Matisse. In deze arena was een heel groot podium geplaatst en het leek wel of we in een film terecht waren gekomen. In het park waren nog twee andere wat kleinere podia. De eerste dag speelden we op het kleine podium, waar ik gitarist Jimmy Raney nog tegen het lijf liep. Die was maar wat verbaasd om mij daar te zien. Een kleine wereld. Maar daar heb ik al uitvoerig over geschreven in Jazzbulletin 111 van het Nederlands Jazz Archief.

'In Nice speelden we naar mijn mening een van onze allerbeste concerten. De interactie was zeer intens.'

De volgende dag speelden we op het grote podium in de Arena en daar werd de radio-opname voor de EBU gemaakt. We speelden na de Adderley Brotherhood met onder anderen pianist Hal Galper en trompettist Roy McCurdy. Dit werd naar mijn mening een van onze allerbeste concerten. Dick Vennik was in topvorm met een geweldige sound en de interactie van de hele band was zeer intens. De elektrische piano en synthesizer waren inmiddels verdwenen en de groep was nu een akoestische hippe jazzgroep geworden. Het concert werd later dat jaar uitgezonden door de NOS in Nederland. Later is er een hoofdstuk aan dit concert gewijd in een Frans boekje over jazz. De schrijver had dit concert op jonge leeftijd meegemaakt en was zo onder de indruk van onze muziek dat hij mij jaren later een kopie stuurde van de tape van het concert en een exemplaar van het boek. Na het concert weer terug naar het hotel, alwaar er een telegram lag uit Nederland dat mijn moeder was overleden. Mijn vrouw en ik hebben onze terugvlucht kunnen omboeken om tijdig bij de begrafenis aanwezig te kunnen zijn. Al met al een emotioneel reisje. Het volgende festival diende zich echter weer aan en dat was het **NOS Jazzfestival in De Meervaart** in Amsterdam. Free Fair zou daar optreden in een speciale bezetting aangevuld met acht koperblazers. Vier trompetten: Jan Hollander, Frank Grasso, Willem Reinen en Harry Sevenstern Jr. en vier trombo-
[...vervolg op de volgende pagina links](#)

nes: Bart van Lier, Jan Elsink, Hans de Ruyter en Sipke Bakker. In deze bezetting hadden we al wat eerder in dat jaar in het Bimhuis opgetreden en met acht koper erbij kregen de composities van Rob, gearrangeerd door Dick Vennik, een extra spannende dimensie. Het optreden in De Meervaart werd een groot succes. Er was zelfs een open doekje voor de bassolo van Harry Emmery. Drummer Billy Hart, die na ons speelde met de trompettisten Red Rodney en Ira Sullivan, kwam naar mij toe en gaf mij een hand met de mededeling dat ik 'a hell of a beat' had. Het jaar daarop, in maart **1981**, namen we in die bezetting de elpee 'Free Fair +8' op voor Limetree. Nu, veertig jaar later, is deze opname eindelijk op cd uitgekomen in Japan op het Timeless label. Toen ik onlangs de cd ontving en hem opzette kreeg ik toch even 'goose bumps'. Wat een sound had die band. Een trompetsectie met Eddie Engels, Frank Grasso, Willem Reinen en Harry Sevenstern jr. En een trombonesectie met de gebroeders Van Lier, Jan Elsink en Pieter van den Dolder. Hans de Ruyter was helaas overleden. Deze grote bezetting trad jammer genoeg niet zoveel op, maar maakte nog wel een live-opname voor de Wereldomroep eind jaren tachtig. De kwartetoptredens werden helaas ook minder, maar dat kwam ook doordat Rob van den Broeck heel veel in Duitsland speelde met de groep van bassist Ali Haurand, en Harry en ik zes jaar lang op tournee gingen met het Ben van den Dungen/Jarmo Hoogendijk kwintet. Met Dick speelde ik toen nog wel regelmatig met het Rein de Graaff/Dick Vennik Kwartet. Half jaren negentig wilde Dick weer een herstart maken met Free Fair +8. Helaas moest ik afhaken in verband met andere verbintenissen die ik had en die ik niet kon afzeggen. Gelukkig hadden ze een goede opvolger gevonden in drummer Arnoud Gerritsen. Met deze nieuwe bezetting van Free Fair+8 is nog een mooie live-cd opgenomen. Free Fair was een unieke band met een eigen sound, mede ook door de inspirerende composities van Rob en Dick. Rob is helaas niet meer onder ons en overleed op 30 april 2012.

Eric Ineke

Eric Ineke is drummer en doceert aan het Koninklijk Conservatorium van Den Haag. Sinds 2006 is hij leider van de Eric Ineke JazzXpress. Bij de Concertzender maakt Ineke het maandelijks programma House of Hard Bop.

OVERLEDEN

Slide Hampton, 20 november (89)

Trombonist-arrangeur. Kreeg de bijnaam 'Slide' naar de schuif van zijn instrument, die hij overigens links hanteerde. Afkomstig uit een grote, muzikale familie, maakt zijn debuut in de band van Maynard Ferguson. Werkte samen met talloze collega's, eigen combinaties van acht tot twaalf man, lid van de United Nations Orchestra van Dizzy Gillespie en van Continuum als hommage aan arrangeur Tadd Dameron. In 1968 met de band van Woody Herman naar Europa, waar hij zes jaar verblijft. In 1985 elpee voor Criss Cross: 'Roots'.

David Frishberg, 17 november (88)

Pianist-zanger, maar vooral componist-tekstdschrijver van liedjes in het genre van Hoagy Carmichael, Bob Dorough en Jay Leonhart: licht wrange, weemoedige liedjes voor een kleine kring toehoorders. Werkte daarnaast als solopianist, in duo's of trio's en begeleidde artiesten als Ben Webster en Al Cohn.

(jjm)

JAZZ IN BEELD

Gitarist Fabien Degryse speelde 26 november 2021 in een duo met trombonist Phil Abraham in de stookzaal van het Nationaal Jenevermuseum te Hasselt (BE). Het concert was mede georganiseerd door Jazzclub The Mood. (Foto: Jean Schoubs)

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

FRANK STRAZZERI

(1930 – 2014)

Pianist Strazzeri (24 april 1930, Rochester, NY - 9 mei 2014, Rochester, NY) is één van de uitstekende bijna onbekende West Coast-jazz-pianisten. Hij was dertig jaar een vaste waarde in de Jax Bar in Glendale, Californië, ten Noorden van Los Angeles. Elke donderdagavond speelde trompettist Jack Sheldon daar tien jaar lang, de club is sinds 2016 gesloten.

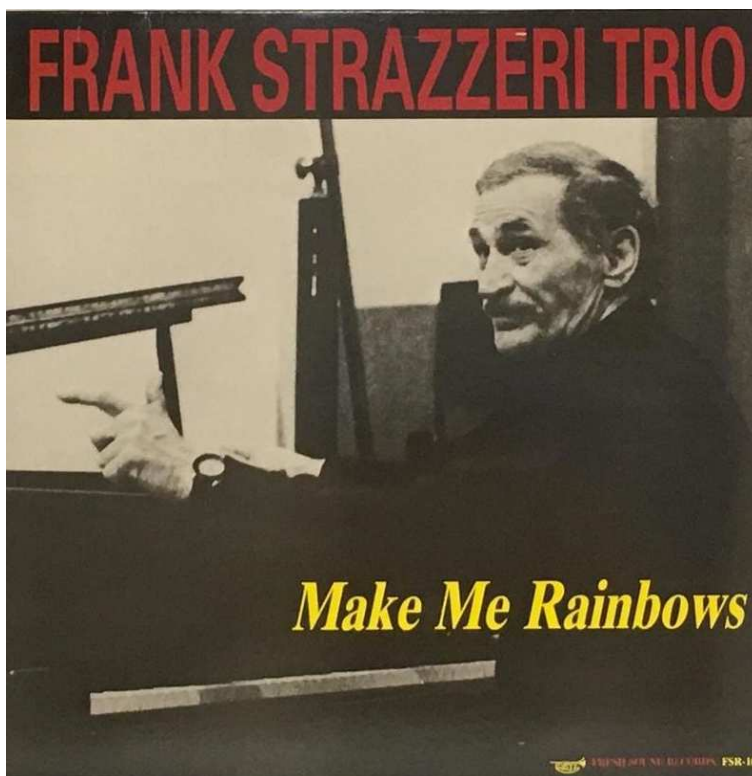
Op 23 april 2014, daags voor zijn 84ste verjaardag, trad Frank nog op in die Jax. Op vrijdag 24 juni was een Tribute voorzien met Steve Johnson's Jazz Legacy. Maar eind april 2014 was hij teruggekeerd naar Rochester, hij kon Californië loslaten, zijn vrouw Jo Ann was daar in 2012 op haar 63ste overleden. Zo was hij dichter bij zijn familie en kon hij de graven van zijn ouders bezoeken. Hij was jarenlang kettingroker. Voelde hij zijn laatste dagen naderen en wilde hij zijn geboortegrond opzoeken? In betere tijden, als hij naar Rochester kwam, speelde hij met gitarist Bob Sneider en drummer Mike Melito in het Strathallan hotel. Upstate New York met Rochester, Buffalo, Syracuse, Utica en Albany was in de jaren 1950-60 een toevluchtsoord voor Italiaans-Amerikaanse muzikanten, velen verhuisden naar Los Angeles en Las Vegas, aldus Rochester-drummer Noal Cohen.

Bekijk hier in 2010 Strazzeri met zijn compositie 'Relaxin' bij trombonist Johnson in Spacio's in Los Angeles, met tenorsax George Harper, Jeff Littleton op bas en Kenny Elliott op drums (Frank is dan 80): <https://bit.ly/3lmOSho>.

Strazzeri stierf enkele weken voor het Xerox Rochester International Jazz Festival (20 tot 28 juni 2014). Hij was gepland bij de inhuldiging van Squeezer's, een nieuwe openluchtlocatie bij het festival. Squeezer's was een jazzclub aan de State Street.

Hij nam platen op voor Revelation Records, opgericht door John Williams Bill Hardy, een gediplomeerd ornitholoog. Ook voor Glendale, Sea Breeze, Catalyst, Discovery, Fresh Sound.

...vervolg in de rechterkolom

Strazzeri op de hoes van de elpee 'Make Me Rainbows' uit 1987.

Uit de discografische gegevens aan het eind van deze bijdrage komt naar voren met wie Strazzeri (FS) zo allemaal optrad. Het eerst duikt hij op in 1957 bij het Jack Martin Octet in New Orleans; het laatst vond ik hem op 'Mood Swings' met de Zwitserse drummer Marc Halbheer in Los Angeles in 2007. Zelf dacht FS dat hij op meer dan 120 albums speelde. Enkele daarvan maakte hij met saxofonist Bill Perkins: "Frank never repeats himself, he has the gift of beautiful melody, I never get tired of listening to him."

We geven de chronologie van Strazzeri's heen en weer reizen naar best vermogen weer. Veel van zijn opnamen zijn heruitgebracht op Fresh Sound van Jordi Pujol in Barcelona. Sinds 1980 publiceert de Spanjaard Amerikaanse jazz vooral van uit de jaren vijftig. Dankzij de Europese auteursrechten zijn het laaggeprijsde cd's, want muziek ouder dan vijftig jaar behoort tot het publiek domein. Maar let op: de discografische notities bij hun producties kunnen nauwkeuriger.

Frank Strazzeri

Als kind leerde Frank klarinet en tenorsaxofoon, vanaf zijn 15de ook piano. Hij kon ook overweg op trompet, trombone, vibrafoon. Deze veelzijdigheid hielp hem als componist. Hij studeerde aan de Eastman School Of Music, University Of Rochester.

Op zaterdag 5 mei 1951 trouwde Frank met Jo Ann Orrico, Na het huwelijk vertrok het koppel naar Biloxi, Mississippi, waar Frank gekazerneerd was als USAF, gewoon soldaat. Wie ze ook was, Concetti Strazzeri krijgt in 1952 volmacht voor Franks zaken.

In 1952 wordt hij huispianist in een jazzclub in Rochester. Daar kreeg hij de kans om op te treden als begeleider van trompettist Roy Eldridge, trombonist J.J. Johnson en zangers Billie Holiday. Wellicht heeft FS ooit zijn Rochester stadsgenoten ontmoet:

...vervolg op de volgende pagina links

Cab Calloway (1907-1994), Chuck Mangione (*1940), Joe English (*1949), drummer bij Paul McCartney's Wings. Strazzeri nam met saxofonist Joe Romano (1932-2008), ook in Rochester geboren en gestorven, enkele platen op.

In zijn thuisstad speelt FS 'interlude organ music' tijdens de pauze van pianist-organist Sir Charles Thompson in de Ridge Crest Inn, eveneens tijdens de 'halftime' van saxofonist Paul Quinichette, 'formerly with Count Basie', in dezelfde bar. FS speelt in die Inn een jamsessie met trompettist Max Kaminsky, trompettist Bill Traikoff, saxofonist Sam Tomasino, Spence Walker en Chuck Cemeron.

In **1954** is FS voor enkele maanden in New Orleans, speelt er traditionele jazz met Sharkey Bonano (1904-1972) en Al Hirt (1922-1999), beiden trompettisten. FS woonde in Las Vegas van 1954 tot 1957, hij speelde daar in trio in de Black Magic. Gitarist Joe Pass schoof dikwijls bij, of in de Silver Slipper met trompettist Red Rodney en trombonist Carl Fontana. Jazzmusici waren om den brode betrokken bij de dansorkesten in die casino's.

Die Silver Slipper was een 'inside crowd joint, the meeting place of the stars' als Frank Sinatra, Sammy Davis Jr. In **1955** speelde trombonist Turk Murphy daar met zijn Riverboat Band, in 1957 trompettist-zanger Louis Prima.

Maar dat was niet het leven van Strazzeri, hij was een bop-pianist, had geluisterd naar Bud Powell, Horace Silver, Carl Perkins en Hank Jones.

In januari 1957 citeert de Buffalo Courier Express het Strazzeri Trio in de Show Bar.

In **1957**-1958 is Frank bij het orkest van saxofonist Charlie Ventura (1916-1992) in Las Vegas, waar hij trompettist Chet Baker ontmoet.

In **1959** bij het orkest van Woody Herman (1913-1987). Die overtuigt Frank uit te wijken naar Los Angeles.

Vanaf eind 1959 bouwt FS aan de West Coast een succesvolle loopbaan uit, ook met veel studiowerk.

Wat sociale geschiedenis. Gedurende en na de Tweede Wereldoorlog was veel mankracht nodig aan de West Coast. De oorlogsindustrie draaide op volle toeren, ook bij vliegtuigbouwers Lockheed Aircraft Corporation in Burbank. De bevolking groeide aan, verdiende mooi
...vervolg in de rechterkolom

Een album van Frank Strazzeri op het Fresh Sound-label.

geld. Het uitgangsleven bloeide, ploegenarbeid zorgde voor andere openingsuren in eetgelegenheden. Italianen vonden een gat in de markt, emigreerden naar California, en openden daar een overvloed aan Italiaanse restaurants die jazz programmeerden, en jazzclubs. Studiomuzikanten gingen jammen tot zonsopgang in Donte's, of in The Lighthouse, doopvont van de West Coast Jazz. Howard Rumsey hield The Lighthouse in Hermosa Beach open van 1948 tot in 1971. Dat jaar verliet hij The Lighthouse om twee kilometer verder in Redondo Beach de 'Concerts By The Sea'-jazzclub te organiseren tot in 1985. Carmelo's, Pasquale's, Alphonse's waren geliefde podia, zoals Shelly's Manne-Hole. Na de oorlog verloren vooral zwarten hun job, was er minder geld voor het uitgangsleven en zochten jazzmuzikanten elders werk. Het muzikaal leven schoof mee naar Hollywood. We arriveren in de 'Birth Of The Cool'-periode met Miles Davis, Gil Evans, Gerry Mulligan, Chet Baker en Bud Shank.

Luister hier naar Strazzeri's album 'After The Rain':
<https://www.youtube.com/watch?v=rzeyOk8qGwA>

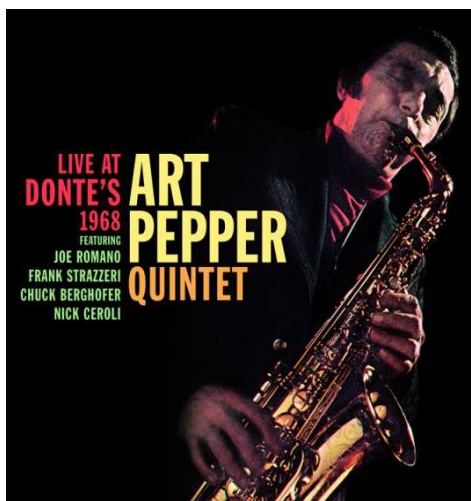
In de jaren zestig krijgt FS enige faam door samenwerking met saxofonist-fluïtist Bud Shank en met trompettist Carmell Jones. Carmell Jones was 24 toen hij in augustus 1960 uit Kansas City verhuist naar California. In juni **1961** speelt hij zijn eerste elpee vol met pianist Strazzeri: 'The Remarkable Carmell Jones'. Direct na de rellen van midden augustus 1965 met 34 doden in Watts, Los Angeles komt Carmell naar Duitsland. Op 1 september 1965 neemt hij voor MPS met saxofonist Nathan Davis 'The Hip Walk' op in Villingen, het Zwarte Woud, begeleid door die grootse Europese ritmesectie Francy Boland (piano), Jimmy Woode (bas), Kenny Clarke (drums). Carmell vestigt zich in Berlijn, blijft vijftien jaar in Europa, en keert in 1980 terug naar Los Angeles.

...vervolg op de volgende pagina links

FS toert met vocalist Joe Williams (1918-1999), ook met de Canadese trompettist Maynard Ferguson (1928-2006).

In **1963** zit drummer J.C. Heard (1917-1988) in New York zonder werk. Kom naar Californië, zegt schoonbroer bassist Al McKibbin, Heard wordt voorgesteld aan Howard Rumsey in Hermosa Beach. 'James Charles' mag een groep samenstellen. In februari 1964 wordt het J.C. Heard-Bill Perkins Quintet featuring Joe Pass opgenomen 'Live At The Lighthouse', met Strazzeri aan de piano. De groep kende geen lang bestaan.

In maart **1964** was saxofonist Art Pepper op erewoord van drummer Shelly Manne vrijgelaten uit San Quentin, de slechtste 'jail' aan de Westkust. Manne had werk voor Pepper in zijn club en in de zwarte Jazz Workshop in San Francisco. Het was gewaagd daar een blank kwartet neer te zetten. Via YouTube en op een dvd uit de reeks '20th Century Jazz Masters' vind je in Ralph Gleasons Jazz Casual-film een opname van een Art Pepper Quartet met Strazzeri op 9 mei 1964 in San Francisco, ze spelen live 'The trip' (<https://bit.ly/3xERbBq>). Bill Goodwin was de drummer en Hersh Himmelstein de bassist. Himmelstein veranderde zijn naam naar Hersh Hamel, omdat zijn naam moeilijk was uit te spreken door Pepper. Ook in die Jazz Casual: het Gerry Mulligan Quartet (18 juli 1962) en trompettist Art Farmer met gitarist Jim Hall (10 januari 1964).

Strazzeri als begeleider van Art Pepper: 'Live At Donte's 1968'

FS werkt bij Les Brown's Big Band van **1971** tot 1974.

Vroege jaren zeventig trad FS enkele keren op in de Johnny Cash TV Show. [...vervolg in de rechterkolom](#)

Bekijk hier Frank Strazzeri en zijn Woodwinds West in de documentaire 'The making of a jazz cd'. De video werd in 1993 gemaakt in Hollywood's Sage and Sound Studio. De blazers zijn Bob Cooper, Bill Perkins en Jack Nimitz. De ritmesectie bestaat uit Frank Strazzeri, Dave Stone (bas) en Paul Kreibich (drums). De arrangementen zijn van Frank Strazzeri. De film werd geproduceerd door Merle en Paul Kreibich: <https://bit.ly/3o632Fb>.

In **1972** toerde Frank Strazzeri met Elvis Presley, hij speelde orgel tijdens het Aloha Hawaii Concert van 14 januari **1973**, toen een van de meest bekeken televisieprogramma's: op de BRT reeds op 21 januari, de TROS volgt op 27 april. Frank en Elvis konden goed overweg met mekaar: karate was beider hobby, elk concert toonde Elvis een karatekunstje. In een Los Angeles Times van 1993 vertelde Frank over Elvis: 'he showed me how he could kill me', Elvis leerde gevechtssporten tijdens zijn zeventien maanden legerdienst vanaf 24 maart 1958 in Duitsland, te Brussel op Expo 58 waren al Elvis Presley-'hats' te koop voor 75 frank (2 euro). Af en toe schoof Elvis voor FS een omslag met driehonderd dollar onder de deur. Jazzfans kijken doorgaans neerbuigend neer op Elvis Presley (1935-1977): hij had nochtans de verdienste zwarte bluesmuziek bij een blank publiek te brengen. Vanaf 1956 was 'Kolonel' Tom Parker, alias Andreas van Kuyck (1909-1997), geboren in Breda, Elvis' persoonlijke manager.

Halfweg jaren zeventig stond Strazzeri vibrafonist Cal Tjader bij, speelde in een sextet van trompettist Doc Severinsen, in de bigband van Oliver Nelson, in formaties met trombonist Kai Winding (1922-1983).

In 1971 werd aan de West Coast Supersax gevormd met twee tenorsaxen, twee altsaxen, één baritonsax plus trompet en trombone en ritmesectie. Heel wat musici die met FS platen maakten speelden bij Supersax: Conte Candoli, Don Menza, Frank Rosolino, Carl Fontana, John Dentz.

Ook de Japanse pianiste Toshiko Akyoshi (*1929) zorgde voor tewerkstelling in haar formaties, van 1959 tot 1967 was ze getrouwd met saxofonist Charlie Mariano, in 1969 trouwde ze met saxofonist Lew Tabackin (*1940). Vanaf 1973 gaf ze werk aan veel studiomuzikanten, ook in een bigband vanaf 1974 gecoördineerd met haar man Lew.

FS toerde in **1975** met zangeres Carmen McRae.

Op 12 oktober **1980** is de Louie Bellson Big Band Explosion met Strazzeri in het Franse Nancy voor de Jazz Pulsations. Op 13 oktober is het orkest voor de BBC in London, met studio-opname van 'London Scene'. Op YouTube een clip van dit BBC concert, een verplicht kijken voor jonge jazzmuzikanten. (<https://bit.ly/3xITnrb>)

In oktober **1981** speelt het Don Menza Sextet 'Live At Carmelo's' in Sherman Oaks, eigenlijk allemaal East Coasters spelend aan de West Coast: Don Menza, Sam Noto (die was geboren een week eerder dan Frank op 17 april 1930), Sal Nistico (overleden op 3 maart 1991 in Bern), Strazzeri, Andy Simpkins, Shelly Manne. Hun speellijst was voorzien voor trompet, tenorsax, trombone, maar uitgesteld en aangepast na de zelfmoord van trombonist Frank Rosolino op 26 november 1978 (hij had eerst nog zontje Justin gedood, broertje Jason overleefde). De depressieve Frank had drie maanden voordien op 12 augustus 1978 met Carl Fontana 'Trombone Heaven' live at the Bayside Room of the Bayshore Inn, Vancouver, B.C. laten opnemen. Vrienden Rosolino & Fontana, 'the fastest guns in the West'. [...vervolg op de volgende pagina links](#)

Don Menza speelt na het verlies van Rosolino de trombonepartij op bariton-sax. Menza had in 1956 zijn legerdienst vervuld in Stuttgart. Hij kwam terug: van 1964 tot 1968 is hij in het orkest van Max Greger, München.

Drie studio-opnamen in Barcelona voor Fresh Sound: op 27 en 28 maart **1987** 'Make Me Rainbows' met het Frank Strazzeri Trio, met de Argentijnse bassist Horacio Fumero en de Duitse drummer Peer Wyboris. Op 29 maart 1987 zijn soloplaat 'Nobody Else But Me', diezelfde dag ook de duoplaat 'Ballads' met tenorsaxofonist Don Menza.

Hoewel de Los Angeles Times en de Hollywood Reporter een overlijdensbericht plaatsten, daagden maar 35 mensen op voor de begrafenis van Chet Baker (1929-1988) op 21 mei 1988: Russ Freeman, Chris Tedesco, Bernie Fleischer waren er. Ook Frank Strazzeri was aanwezig. Hij was door Chet uitgekozen als pianist voor 'Let's Get Lost', een film van Bruce Weber over het turbulente leven van Chet. Weber vertrouwt de muzikale supervisie toe aan Strazzeri. In januari 1987 in Los Angeles en in mei in Parijs werden respectievelijk acht en vier tracks opgenomen, uitgebracht als 'Chet Baker Sings And Plays From The Film 'Let's Get Lost''. 'Let's get lost' is een stuk van Frank Loesser en Jimmy McHugh, voor het eerst op plaat door zanger Vaughn Monroe op 8 juli 1942 voor RCA-Victor. Baker stierf enkele maanden voor de film in Venice in première ging.

FS speelde in februari 1969 met Chet in de Melody Room in Los Angeles. Frank speelde lange solo's zodat Chet wat kon uitrusten. Op 31 januari 1989 nam het Frank Strazzeri Trio voor Fresh Sound in Barcelona 'I Remember You - Tribute To Chet Baker' op, met bassist Horacio Fumero en drummer Peer Wyboris. Terloops: de gemoedelijke Chet Baker speelde op 28 november 1976 een concert in de Banana Peel te Ruisselede met Chets toeverlaat Jacques Pelzer (sax), Charles Loos (piano) en Jean-Louis Rasinfosse (bas).

Op 24 november **1989** is FS in Barcelona voor zijn 'Little Giant', opnieuw met Fumero en Wyboris.

Op 30 juli **1990** trad het Frank Strazzeri Trio op in het Zuid-Franse Sorgues, plaat 'Live In France' met bassist Jean-Jacques ...[vervolg in de rechterkolom](#)

Het album 'I Remember You', Strazzeri's eerbetoon aan trompettist Chet Baker.

Avenel (1948-2014) en drummer Joël Allouche. Avenel is op 'One More Time' van januari 2002, met saxofonist Steve Lacy en pianist Mal Waldron, die op 2 december 2002 in Brussel stierf. Herbert Noord verwijst naar het Amsterdamse Drum Jazz Festival van 8 en 9 juli **1991**: Frank Strazzeri Quartet trad op met saxofonist Herb Geller (1928-2013) en bassist Reggie Johnson (1940-2020).

Op 29 februari **1992** werd in de Sage & Sound Studio in Los Angeles 'Woods Winds West' opgenomen: Strazzeri, Bill Perkins, Bob Cooper, Jack Nimitz, Dave Stone en Paul Kreibich. Doug Ramsey houdt met die musici een halfuur gesprek over 'The Making Of A Jazz CD' (zie de YouTube link op de vorige pagina). Op 14 april **1995** treedt FS op in de Legends Of Hollywood in Los Angeles.

In **1997** eventjes met saxofonist Lennie Niehaus, in 1998 met trompettist Conte Candoli.

In februari **1999** leidt het FS trio een workshop met concert in de Recital Hall van Fresno.

In **2004** en **2006** duikt Strazzeri op bij gitarist David Eastlee, in **2007** bij de Zwitserse drummer Marc Halbheer. Vanaf hier zijn we Strazzeri's spoor bijster...

Gelukkig reageert Marc Halbheer (°1965, Zürich), die toen in North Hollywood woonde: hij speelde zes keer met Frank in de periode 2006-2010, voor een laatste keer in Charlie O's in Van Nuys, CA, door jazzmagazine Downbeat tot 's werelds beste jazzclubs gerekend. Marc spreekt met groot respect over zangeres Stacy Rowles en saxofonist David Angel. En over Strazzeri: "There is almost no one around anymore that can play like that and the few ones left over are in their deep 80's or passed their 90th birthday. He's eyes were full of life and sometimes he blinked behind his glasses with the shine of a little boy!" Vier jaar later, in 2014, overleed Strazzeri...

...[vervolg op de volgende pagina \(discografie Frank Strazzeri\)](#)

DISCOGRAFIE FRANK STRAZZERI

Het navolgende is een aanloop voor een échte discografie. Hoewel wij erover beschikken, zijn niet alle details opgenomen. Door overschrijven ontstonden namelijk onnauwkeurigheden in de informatie. Sommige opnamen verschijnen ook onder andermans naam, kwestie van elkaar wat auteursrechten te gunnen. Ongeveer alle platen van FS zijn opgenomen in Los Angeles.

1957, Jack Martin Octet, 'New Sounds From New Orleans', een van de eerste bopplaten uit N.O.

10 maart 1960, Terry Gibbs and his Quintet, 'Music From Cole Porter's Can Can'

1 en 2 jun 1960, Herb Ellis, 'Thank You, Charlie Christian'

oktober 1960, Red Mitchell Quintet – 'Ruth Price, Caught In The Act, Live At The Renaissance', met Jim Hall, zelfde sessie als 'Rejoice!'. Mitchell debuteert als cellist – op 14 oktober neemt Ben Webster hier een plaat op met dezelfde ritmesectie, maar pianist is dan Jimmy Rowles

10 december 1960, Curtis Amy & Frank Butler Sextet, 'Groovin' Blue', met Bobby Hutcherson

april 1961, Peggy Lee, 'Blues Cross Country', Quincy Jones Orchestra, Sheldon, Rosolino, Carter

juni 1961, Carmell Jones, 'The Remarkable', Harold Land, Gary Peacock

27 september 1961, Ron Jefferson Sextet, 'Love Lifted Me', Tricky Lofton, Wilbur Brown, Hutcherson

14 okt en 13 dec 1961, Red Mitchell/Harold Land Quintet, 'Hear Ye!!!', ook als 'And Keep On Swingin'', met Carmell Jones

26 maart en 3 april 1962, Tricky Lofton & Carmell Jones, 'Brass Bag', Gerald Wilson Orchestra

Luister hier naar het album 'Warm Moods': <https://bit.ly/3DbxLVI>

25 april en 23 mei 1962, Carmell Jones, 'Business Meetin'', Land, Peacock, Bud Shank

januari 1963, Frank Strazzeri Quintet, Jones, Hadley Caliman, Mitchell

20 november 1963, Hank DeMano, 'The Freeway Jazz Quartet, Live At El Camino College, Torrence'

februari 1964, J.C.Heard – Bill Perkins Quintet featuring Joe Pass, 'Live At The Lighthouse'

1 juni 1964, Bill Perkins–Joe Pass Quintet, met gitarist John Pisano

9 mei en juni 1964, Art Pepper in San Francisco, Jazz Workshop, Video Jazz Casual

3 en 4 juni 1967, Wes Montgomery with Oliver Nelson's Big Band, 'Live Marty's On The Hill'

24 november 1968, Art Pepper Quintet, 'Live At Donte's', met Joe Romano

1 en 29 maart 1969, Frank Strazzeri Trio & Sextet, 'That's Him' & 'This Is New', Sal Nistico

1973, Don Rader Quintet, 'Polluted Tears', Joe Roccisano, Tom Azarello, Chris Harris

6 januari 1973, Frank Strazzeri Sextet, 'Taurus', heruit als 'View From Within', Candoli, Rosolino, Menza

1974, Kai Winding, 'Danish Blue', Live At The Doubletree Inn, Phoenix, Arizona, Doug Sides

1974, Kai Winding, 'Caravan', beide op Glendale 6003 en 6004
september 1974 & mei 1975, Cal Tjader with Strings, 'Last Night When We Were Young', Eddie Duran

Luister hier naar het album 'Strazzatonic':

<https://bit.ly/3dcELqA>

lente 1975, Frank Strazzeri, 'Frames', Gary Barone, Rosolino, Menza

zomer 1975, Frank Strazzeri, 'After The Rain', met debuut van zijn 20-jarige zoon drummer Steve

juli 1976, Don Menza Quintet featuring Frank Rosolino, 'First Flight'

3 en 4 mei 1977, Frank Strazzeri Quartet, Straz, gitarist Jay Leach, met zoon Steve drummer

8 juni 1977, Kai Winding Quartet, 'Jazz Showcase', Kevin Brandon, Ted Hawke

1 september 1977, Kai Winding Quartet, 'Lonely Town', in NL op The Sound Of Jazz 5028

1978, Steve Wolfe's Jazz Cruisers featuring Nancy King, Sheldon, Ray Brown, Nick Ceroli

1978, Woody James Presents Jazz Crystallizations, Steve Wilkerson, Shelly Manne

1 en 2 mei 1979, Don Menza Sextet, 'Horn Of Plenty', Chuck Findley, Bill Reichenbach

28 jul 1980, Frank Strazzeri, 'Relaxin', solo piano

13 oktober 1980, Louie Bellson Big Band, 'London Scene', Joe Romano, Bobby Shew, John Heard

1981, Don Menza & His '80s Big Band, 'Burnin'

22 januari 1981, Sal Nistico Quartet, 'Live At Carmelo's', Frank De La Rosa, John Dentz

2 en 3 oktober 1981, Don Menza Sextet, 'Hip Pocket', Live at Carmelo's, Nistico, Noto, Manne

1982, Woody James Septet, 'Hardcore Jazz', Phil Woods, Fontana, arr. Bill Holman

28 juli 1982, John Tirabasso Quartet, 'Live at Dino's', Pasadena, Gary Foster, Putter Smith

1 november 1982, Louie Bellson Big Band, 'The London Gig', George Duvivier

9 november 1982, Louie Bellson Quintet, 'Cool, Cool, Blue', Matt Catingub, Ted Nash, Londen

1984, Louie Bellson, 'Don't Stop Now!', op Bosco label van Pete Christlieb

6 februari 1984, Bob Summers Quintet, 'Inside Out', Lanny Morgan, John Heard, Chuck Flores

september 1984, **Tal Farlow**, 'The Legendary', Sam Most, Bob Maize, Al Tootie Heath

19-21 november 1984, **Bill Perkins** Quartet, 'Journey To The East', Joel DiBartolo, Peter Donald

1985?, **Chuck Foster** featuring Pete Christlieb, Joe Roccisano, Alex Acuna, Roy McCurdy

1985, **Dianne Reeves**, More Mistletoe Magic, Max Bennett, Trevor Feldman

2 april 1985, **Frank Strazzeri** Trio, 'Kat Dancin', John Patitucci, Ralph Penland

winter 1985, **Bill Perkins**-Frank Strazzeri, 'Look For Your Own', Live At Dino's, Altadena

jan-mei 1987, **Chet Baker**, 'Let's Get Lost', John Leftwich, Nicola Stilo, Ralph Penland

27 en 28 maart, 5 sep 1987, **Frank Strazzeri** Trio, 'Make Me Rainbows', Fumero, Wyboris, Barcelona

29 maart 1987, **Don Menza**-Frank Strazzeri, 'Ballads', duo in Barcelona

29 maart 1987, **Frank Strazzeri**, 'Nobody Else But Me', solo piano, Barcelona

10 augustus 1987, **Bill Perkins**-James Clay Quintet, 'The Right Chemistry', Joel DiBartolo

1 en 2 september 1987, **Jo Ann Strazzeri** with Frank Strazzeri Quartet, Romano, Fumero, Wyboris

13 oktober 1987, **Joe Romano** Quartet, 'And Finally', Romano, Leftwich, Dentz

1988, **Frank Strazzeri** Quintet & Trio, 'Moon & Sand', Simpkins, Berk, Candoli

31 januari 1989, **Frank Strazzeri** Trio, 'I Remember You' - Tribute To Chet Baker, in Barcelona

2 en 3 augustus 1989, **Lennie Niehaus** Quintet, Patterns, Perkins, Tom Warrington, Joe LaBarbera

24 november 1989, **Frank Strazzeri** Trio, 'Little Giant', Fumero, Wyboris, in Barcelona

1990, **Frank Strazzeri**, 'The Very Thought Of You', solo piano

30 juli 1990, **Frank Strazzeri** Trio, 'Live In France', Sorgues, J.J. Avenel, Joël Allouche

29 november 1990, **Bill Perkins** & Frank Strazzeri, 'Two As One'

1991, **Conte Candoli** and his Wild Cats, 'Sweet Simon', Christlieb, Monty Budwig, Penland

8 en 9 januari 1991, **Bill Perkins** Big Band, 'Our Man Woody', In Remembrance of Woody Herman

23 mei 1991, **Frank Strazzeri** Trio, Funk & Esoteric, John Heard,

Frank Strazzeri

RELAXIN'

'Relaxin', Strazzeri's solo-album op het label Sea Breeze.

Lawrence Marable

11 november 1991, **Bill Perkins** & Frank Strazzeri, 'Warm Moods'

1992, **Frank Strazzeri** Trio & Quartet, 'Frank's Blues', Sam Most, Will Bradley Jr.

29 februari 1992, **Frank Strazzeri**, 'Wood Winds West', Perkins, Bob Cooper, Nimitz, Kreiblich

24 en 25 oktober 1992, **Gabe Baltazar** Quartet, 'Birdology', Andy Simpkins, Nick Martinis

9 april 1993 en 25 februari 1994, **Vic Lewis Presents** A Celebration of Contemporay West Coast Jazz

20 en 21 mei 1993, **Bill Perkins** Quintet, 'Frame Of Mind', Clay Jenkins

12 en 13 november 1993, **Frank Strazzeri**, 'Thanks For You', A Tribute To Bud Powell, Heard, Marable

15 en 16 februari 1994, **Frank Strazzeri's** Wood Winds West, 'Somebody Loves Me', Perkins, Christlieb

-21 & 22 juni 1994, Curtis Amy Sextet, Peace For Love, Steve Huffsteter, Bob McChesney

-17 & 18 aug 1995, Louie Bellson, Their Time Was The Greatest

-1 & 2 nov 1997, Bill Perkins - Steve Huffsteter Quintet, Live at Capozzoli's, Las Vegas

-4 & 5 dec 1997, Pete DeLuke Quartet, Timeless, Jeff Littleton, Billy Higgins

-13 & 14 dec 1997, Lennie Niehaus Quintet + One, Seems Like Old Times, Perkins, Nimitz

-3 & 4 okt 1998, Conte Candoli - Med Flory Quintet, Live at Capozzoli's, Las Vegas

-2 & 3 okt 1999, Lennie Niehaus Quintet, Live at Capozzoli's, Perkins, Las Vegas

-2004, David Eastlee, Left Coast Blues, Pete Jolly, Gerald Wiggins, Page Cavanaugh

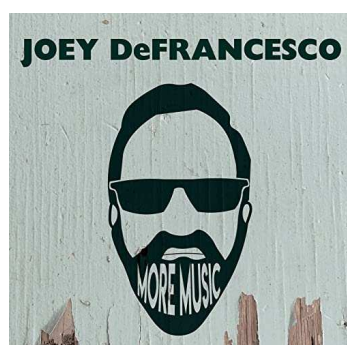
-2006, David Eastlee Sextet, Forward Motion, Sam Most, Jack Coan, Harvey Newmark

-16 mar & 12 okt 2007, Marc Halbheer's LA Edition, Mood Swings, Stacy Rowles, David Angel

Erik Marcel Frans

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 29 november 2021

1 Joey DeFrancesco

More Music
(Mack Avenue)

2 Houston Person

Live In Paris
(HighNote)

3 Joe Farnsworth

City Of Sounds
(Smoke Sessions)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Ruud Bergamin, Erik Marcel Frans, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Erik Ineke, Hans Invernizzi, Serge Julien, Peter J. Kortzen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Bart

• Noorman, Gijs Ornée, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Joke Schot. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een

ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

EUROPE JAZZ MEDIA CHART DECEMBER

Christof Thurnherr, Jazz'n'More:

KRAAKE

Kraake (Eret Music)

Jacek Brun, www.jazz-fun.de:

REBECCA TRESHER TENTET

Paris Zyklus – The Spirit Of The Streets (Enja)

Madli-Liis Parts, Muusika:

KARMEN RÕIVASSEP QUARTET

Breathe (Jaeger Community Music)

Paweł Brodowski, Jazz Forum:

WOJCIECH KAROLAK

Wojciech Karolak (Polskie Radio, Polish Radio Jazz Archives 34)

Mike Flynn, Jazzwise:

ILL CONSIDERED

Liminal Space (New Soil)

Anna Filipieva, Jazz.Ru:

RACHEL ECKROTH

The Garden (Rainy Days)

Jan Granlie, salt-peanuts.eu:

TOM PREHN'S KVARTET

Centrifuga (Centrifuga Records)

Christine Stephan, Jazzthetik:

KINAN AZMEH & NDR BIGBAND

Flow (Dreyer/Gaido)

Viktor Bensusan, jazzdergisi.com:

400

Acute Inflections (Eigen Beheer)

Henning Bolte, Written in Music:

CANSU TANRIKULU w/GREG COHEN + TOBIAS DELIUS

Kantof De Fermiteco (LowSwing Records LOSW 07)

Peter Slavid, LondonJazz News:

CHELSEA CARMICHAEL

The River Doesn't Like Strangers (Native Rebel Recordings)

Patrik Sandberg, Jazz:

ESPERANZA SPALDING

The Songwrights Apothecary Lab (EJM)

Cim Meyer, Jazz Special:

DIETER ILG

B-A-C-H (ACT)

Lars Mossefinn, Dag og tid:

MATS EILERTSEN

Hymn For Hope (Jazzland Recordings)

Matthieu Jouan, citizenjazz.com:

LINDA FREDRIKSSON

Juniper (We Jazz Records)

Axel Stinshoff, Jazz thing:

PETER MATERNA

The Kiss (Jazzline)

Luca Vitali, Giornale della Musica:

CHRISTIAN WALLUMRØD

Speaksome (Hubro)

Yves Tassin, JazzMania:

DE BEREN GIAREN

Less Is Endless (Sdban Records)

Jos Demol, jazzhalo.be:

DARRIFOURCQ, HERMIA, CECCALDI

Kaiju Eats Cheeseburgers (Hector/Full Rhizome)

Katherine Zyabluk, Meloport (Ukraine):

MATEUSZ PALKA

Blur (Echo Production)

Kaspars Zavileiskis, Delfi (Latvia):

KNUTSEN / RUDZINSKIS SPACE BIG BAND

Space Big Band (Double Moon Records)

De Europe Jazz Media Chart geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door de Europe Jazz Media Group.